

JULIOL 2006

Esquerra Nacional⁷²

esquerra

DAVID CAMPOS

Estatut retallat, Estatut tocat

Entrevista Theo van Boven, exrelator especial de l'ONU **Món** Montenegro, una nació sense estat menys

Carmen Aguadé

Durant l'abril es van rebre a la Secretaria d'Organització i Finances nacional 94 sol·licituds d'afiliació a Esquerra. **En total enguany ja en van 389.**

Gent d'Esquerra

ÀNGEL RAMOS

Barcelona, 1915
Pintora
Militant d'Esquerra - Sarrià-Sant Gervasi
des del 2005

ÀNGEL RAMOS

Encara pinta, senyora Aguadé?

Sí, estic preparant una exposició per a la galeria Eude que s'inaugurarà el 15 de setembre. La meva mare ja era pintora, a més de pianista. Per casa meva han passat Granados, Falla... Jo m'he mogut en un ambient de pintors i polítics. Justament fa poc que he vist l'exposició de la meva excunyada, Roser Bru, que ha organitzat la Generalitat al carrer Portaferriassa.

La seva biografia es troba molt vinculada al partit: el seu pare, el seu marit, el seu germà, dos dels seus fills han estat o són militants d'Esquerra.

El meu pare era el representant a Catalunya del president Macià quan ell era a l'exili. Va fer moltíssim per Macià, va ser un dels signants del Pacte de Sant Sebastià. Aleshores també ens van prometer la lluna. Encara me'n recordo d'haver-lo anat a acomiadar a l'estació. Anava disfressat perquè aleshores el perseguia molt la policia.

El seu pare era un home d'acció, oi?

I tant! Ell va començar essent anarquista. Era metge i vivíem de la medicina però a vegades es descuidava una mica de cobrar perquè en aquella època els obrers estaven en molt males condicions. Es dedicava tant a la política i protegia tant els seus malalts...!

I del seu marit, quin record en guarda?

Un record meravellós. Era un home a qui li costava una mica estar lligat. Tot ho feia perquè ho sentia però va seguir en Tarradellas a l'exili i a tot arreu. I en la seva última etapa com a president, en Tarradellas no es va portar del tot bé amb el meu marit, potser perquè volia anul·lar les diputacions i en Tarradellas no ho va permetre. En Frederic (Rahola) no era un home de disciplina de partit, al revés que el meu pare. Vam passar dos anys a l'exili a París i hi vam veure entrar els nazis. Nosaltres en vam sortir just quan ells entraven, vam viure la guerra dels francesos, que van passar el mateix que nosaltres. Tot un exèrcit derrotat, perdut, espellifat... El meu marit, cunyat d'en Vicens Vives, va organitzar l'editorial Teide, una editorial pedagògicament molt avançada; i el meu fill l'ha modernitzada i n'ha fet una gran editorial.

Com recorda la República just ara que commemorem el seu setanta-cinquè aniversari?

Ho vaig viure intensament. Teníem moltes esperances en en Macià i en la República però de mica en mica va venir el daltabaix. En Macià era del morro fort perquè era un home que havia estat militar i va fer tot el que va saber. Si ell hagués estat viu el 6 d'octubre, amb en Dencàs i tota la resta, no hagués existit. Jo tinc esperances, sempre n'he tingut i això que jo he passat dues guerres i ho trobo horrorós. Has de tenir uns ideals però no matar ningú...

Sol·licituds d'afiliació

Noves seus i seccions locals

D'ACORD AMB L'ARTICLE 7.1 DE LA LLEI ORGÀNICA 15/1999, DE 13 DE DESEMBRE, DE PROTECCIÓ DE DADES DE CARÀCTER PERSONAL, QUEDA PROHIBIT EL TRACTAMENT POSTERIOR D'AQUESTES DADES PERSONALS (ART. 6.2 I 11.2 DE LA LLEI) SENSE EL CONSENTIMENT EXPRES I PER ESCRIT DE LES PERSONES INTERESSADES, PER NO SER D'APLICACIÓ A AQUESTES DADES L'EXCEPCIÓ QUE HABILITA AL SEU TRACTAMENT A PARTIR DE LA SEVA PUBLICACIÓ EN FONTS ACCESSIBLES AL PÚBLIC.

Esquerra estrena noves seccions locals i una nova seu

ESQUERRA

↑ Felanitx.

JOAQUIM ARGES

↑ Santa Susanna.

FELIP FERRÉ

↑ Alforja.

LLUÍS SOLER

↑ Viladecavalls.

El 12 de maig es van presentar en societat les noves seccions locals de Felanitx i de Santa Susanna, mentre que el 27 de maig ho feia la d'Alforja. Mentrestant, una secció local ja cons-

tituïda es reforçava amb la inauguració d'una seu local a Viladecavalls un dia després. Cal remarcar que tots els actes van rebre el caliu de les seves poblacions amb molt públic present.

És compatible la declaració de la Xarxa Natura 2000 amb el desenvolupament social i econòmic del territori?

Enquesta

Desirée Fernández

Secretària de la Sectorial d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Aquest projecte no és una llosa més, sinó que hi hem de veure les oportunitats que ens donarà la protecció del territori, com la desaparició de la pressió urbanística entre d'altres. És necessari el diàleg entre els diferents agents i gestors, així evitem que la Xarxa Natura 2000 només sigui vista com un eina de protecció mediambiental.

Arnau Queralt

Assessor de Medi Ambient

Pot esdevenir un factor de dinamització econòmica. El turisme és un dels sectors a desenvolupar en el futur. En qualsevol cas, la dinamització econòmica requereix gent emprenedora que sigui capaç de visualitzar les potencialitats de la xarxa i transformar-les en iniciatives empresarials, de més o menys abast.

Eduard Solà

Coordinador de la Unió de Joves Pagesos de Catalunya

La preservació del medi ambient, el manteniment de totes les espècies, és fonamental, però no oblidem que la figura del pagès no es pot substituir, i si es fa surt econòmicament insostenible, ja que entenem que qualsevol actuació ha de tenir en compte la convivència de totes les espècies, inclosa la humana.

Helena Ullastres

Membre de la Sectorial de Medi Ambient

No només és compatible, sinó que representa un valor afegit als valors naturals, socials i culturals del territori. La conservació d'aquests espais suposa un nou estímul generador de riquesa, una nova oportunitat per a revitalitzar l'activitat econòmica existent i per a fomentar-ne de noves. Cal posar en valor aquests espais protegits.

OPINIÓ

Marcel Escudé

Membre de la Comissió de Coordinació de les Polícies Locals de Catalunya

La inseguretats creixent

Les bandes procedents de països de l'est d'Europa i els lladres violents que agredeixen les seves víctimes amb el mateix objectiu, robar-los, estan sembrant una gran inseguretats ciutadana a moltes poblacions de Catalunya. Darremament, tots ells actuen amb una certa impunitat en algunes comarques catalanes i, a banda de generar una gran alarma social, han posat a prova, i en alguns casos contra les cordes, el sistema de seguretats vigent a Catalunya. La precarietat d'aquest sistema, en què coincideixen el desplegament dels Mossos d'Esquadra —quan ja s'havia iniciat l'onada de robatoris— i el replegament irresponsable dels efectius del Cos Nacional de Policia i la Guàrdia Civil, ha quedat en evidència per l'actuació d'aquests grups, alguns d'ells molt organitzats, que han trobat terreny abonat i lliure per delinquir.

Hi ha, però, un fet tradicionalment irrefutable: la policia sempre va al darrere dels lladres i, en aquest sentit, la tasca preventiva i d'autoprotecció dels particulars també és

molt important per ajudar en la feina policial. Cal tenir en compte que les cases situades fora dels nuclis urbans, i molts cops en urbanitzacions allunyades de carreteres principals, necessiten més eines de protecció com poden ser les alarmes i els detectors de moviments. La seva situació també s'agreuja, perquè en cas de poder avisar els Mossos d'Esquadra aquests poden arribar amb retard. No podem esperar a tenir un policia a cada porta. El que hem de reclamar és que n'hi hagi els necessaris, amb els mitjans adients i que facin la seva feina arreu del territori.

És cert igualment que en l'estela dels romanesos, kosovars, albanesos i d'altres, segueixen grups i bandes nacionals que, silenciosos o no, procuren imitar els mètodes importats, per la seva eficàcia i per la poca efectivitat del sistema penal en aquests casos. I aquí rau el perill. Si bé és cert que les bandes estrangeres provenen d'un entorn amb un alt índex d'exclusió social i violència estructural, cal tenir en compte dues qüestions:

en primer lloc, no tots els lladres provenen de l'estranger i, per tant, correm el perill de posar-los tots en el mateix sac. Això, a banda de perillós seria injust, sense oblidar que les relacions entre immigració i delinqüència existeixen en tant que l'exclusió social s'accentua, més que pel fet migratori en si. En segon lloc, la feina policial i judicial ha de ser molt més efectiva, ja que és tasca de l'Administració adequar els sistemes de què disposa en la realitat vigent. En aquest sentit, malgrat que no sigui l'única solució possible, necessitem més policies i més mitjans tècnics per cobrir les necessitats emergents. I l'Estat els envia, amb bombo i platerets, perquè facin pràctiques i oblidada que a Catalunya hi ha un cos policial amb el qual s'han de coordinar per poder anar tots a una i obtenir més bons resultats. La seva finalitat, a més de detenir els lladres i els criminals, és donar seguretats a la ciutadania perquè no vagi a dormir cada nit amb la por al cos. Els silenciosos, doncs, continuen essent els lladres.

A les penes, puyalades

Manuel Puyal

Esquerra Nacional 72

Director Uriel Bertran **Cap de Redacció** Ferran Civit **Redacció** Josep Maria Alcoberro, Iolanda Llambrich, Neus Lloveras, Miquel Martín, Àngel Ramos, Maties Ramos, Jordi Solé **Documentació** Natàlia Lara **Col·laboradors d'aquest número** Òscar Leonart **Agraïments** Dani Duch, Macià Serra, Mar Vila **Disseny Original** Jordi Vinyets **Correcció Lingüística** Núria Florit **Redacció** ERC Secretaria d'Imatge i Comunicació Villaruel, 45 08011 Barcelona Telèfon 93 453 60 05 Fax 93 323 71 22 **Subscripcions** Núria Cid Telèfon 93 453 60 05 Correu electrònic redaccio@esquerra.org **Edita** Fundació Josep Irla **Dipòsit Legal** B-3690-1998 **Impressió** Imprintsa

LES RETALLADES A L'ESTATUT HAN FORÇAT NOVES ELECCIONS AL PARLAMENT DE CATALUNYA

Després de l'Estatut, eleccions a la tardor

Esquerra prepara una campanya intensa aquest estiu per afrontar les eleccions de la tardor en plena forma.

DAVID CAMPOS

↑ El míting central de Barcelona el 3 de juny.

JOSEP GINJAUME

↑ L'acte de tancament a Girona el 16 de juny.

ALBA ELIAS

↑ A Lleida el 10 de juny, a l'equador de la campanya.

□ REDACCIÓ

Acaba de començar l'estiu meteorològic i ja ha començat la tardor electoral. Sense donar treva per avaluar els resultats del referèndum, els partits catalans ja han iniciat la campanya electoral del Parlament de Catalunya. És més, hi havia partits que ja actuaven en clau postreferèndum. Durant els quinze dies previs al 18 de juny, CiU no parava de fer promeses electorals, mentre que el PSC-PSOE ja preparava el relleu a Maragall, qui va fer pública la seva renúncia pocs dies després del referèndum. Lògicament, IC-V, com a marca blanca socialista, continua supeditada al partit mare.

La futura cita electoral tanca un cicle en què Esquerra ha estat atacada per totes bandes per la seva coherència política i per no voler plegar-se a la voluntat del govern espanyol i dels grans interessos econòmics.

Davant el panorama que s'albira, el partit esdevé l'única esquerra catalana independent enfront d'aquests topalls que volen frenar els avenços socials i nacionals del Principat. S'obre un nou escenari al catalanisme d'esquerres que ara pot començar a liderar Esquerra.

Amb l'objectiu de reforçar els 23 diputats i diputades presents actualment al Parlament, l'Executiva Nacional va decidir sumar forces i presentar els seus millors trumfos: el president i el secretari general, que encapçalaran la llista per Barcelona. Josep-Lluís Carod-Rovira i Joan Puigcercós lideraran unes llistes que seran ratificades pel Consell Nacional el 22 de juliol.

Segons Carod, aquesta és «la millor imatge d'una Esquerra que vol anar a totes», i és reblat per Puigcercós,

quan afirma «que posa tota la carn a la graella».

Sense apostar per cap aliança, Esquerra només roman fidel a un aprofundiment social i nacional ja que no acaben les reivindicacions del país, tot al contrari del que va dir Pasqual Maragall quan va valorar el resultat del referèndum. Les reclamacions són necessàries i justes, i amb aquest Estatut i aquest finançament no se solucionen els problemes reals del país.

Esquerra és la millor garantia que no es produirà una segona podada en l'aplicació de l'Estatut retallat i alhora és conscient que el text té una data de caducitat d'aquí set anys, quan finalitzi la hipotètica inversió suplementària en infraestructures. Per això cal evitar de totes totes la sociovergència, que, al cap i a la fi, ha estat la promotora de les retallades.

Sí, però...

El nou Estatut retallat marcarà la pauta política de la propera legislatura. Esquerra va trigar a prendre partit per un sentit de vot, confiant que el PSOE i la resta de partits catalans serien receptius a millorar l'Estatut i posar fi les retallades, però el NO segur que serà el bastió per frenar qualsevol nova retallada al text. Ben aviat comprovarem les deficiències d'aquest Estatut, que ens deixa, com va dir en Carod, «on érem».

Desitjàvem pel bé del país que no es repetís la mateixa història, però CiU va tornar a practicar la política de «peix al cove» en clau electoral des del 21 de gener i el PSC-PSOE es va diluir en el partit mare.

Els primers ja ho van fer amb el PP i els socialistes van pactar també un Estatut al País Valencià amb un mal finançament i trencant la uni-

tat de la llengua, mentre que a les Balears acaben de renunciar que el català i el castellà estiguin en igualtat de condicions.

El nou Estatut retallat entrarà en vigor abans de la tardor, però aquest text encara patirà desenes de lleis espanyoles que envaeixen competències, ja siguin lleis actuals o les que ara estan en tràmit, com segurament moltes de futures. Esquerra és la garantia per evitar una segona retallada a l'hora d'aplicar l'Estatut.

I no obviem que el nou model és incert, ja que l'Estatut incompleix sistemàticament els seus compromisos d'inversió fixats en els pressupostos generals i no hi ha cap mecanisme de control que assegurí que les inversions previstes en el nou Estatut es compleixin efectivament.

Ja ho va alertar Luis Pedroche, el director de l'Agència Tributària, que el consorci amb Catalunya amb prou feines tindria contingut, que no tindria personalitat jurídica pròpia ni capacitat recaptadora i que la caixa seguiria en mans del govern central. Les coses quedaran com ara... però els promotors del vot afirmatiu van fomentar la sordera nacional.

Amb més experiència

Esquerra s'ha enriquit amb l'experiència dels antics consellers i alts càrrecs. Així, l'antic conseller primer, Josep Bargalló, i l'antic conseller de Governació i Administració Pública, Xavier Vendrell, esdevenen adjunts a Presidència i Secretaria General, respectivament. Mentre, els antics consellers que no eren ara a l'Executiva hi entren amb veu però sense vot.

ESQUERRA SERÀ L'ÚNICA GARANT QUE NO ES RETALLARÀ MÉS L'ESTATUT

Estatut poc ambiciós, poca participació

Tot i la forta pressió mediàtica i política, una quarta part d'electors va mostrar el seu desacord amb l'Estatut retallat i més de la meitat es va abstenir.

GAVINA GARCIA

↑ El 4 de juny a l'aire lliure a Tarragona.

JOSEP GINJAUME

↑ Presentació de la plataforma Economistes pel NO el 6 de juny.

REDACCIÓ

Esquerra va començar la campanya a Miravet, i va esdevenir així l'únic hereu de l'esperit d'unitat que va imperar en aquesta vila ebrenc quan es van trobar tots els partits catalans per parlar de l'Estatut. L'únic partit fidel a l'Estatut del Parlament, considerant-lo com a únic referent, va posar tots els seus esforços per evitar una condemna al país per un Estatut insuficient.

Els prop de 400 actes arreu del Principat amb més de 70 oradors, les 10.000 samarretes amb l'eslògan «Estatut retallat? Jo dic NO», els targetons a dos milions i mig de llars catalanes que explicaven les raons principals... tot això per contrarestar més tota la maquinària a favor de tallar les ales a Catalunya.

Esquerra només es va gastar 748.000 euros, ni un euro més de l'import de la subvenció de la Generalitat a la campanya.

Els altres van fer servir tota l'artilleria mediàtica. Va ser un bombardeig constant. I quan no era així, utilitzaven el PP com a coartada. Tot plegat va afavorir, finalment, que molts catalanistes convençuts de les poques bondats del text votessin Sí, en blanc, o que simplement practiquessin l'abstenció activa.

Un vot difícil d'emetre

La Junta Electoral Central no va permetre que es creessin paperetes en Braille per a les persones invidents. Ara bé, sí que va donar via lliure al discurs de Pasqual Maragall l'últim dividend de campanya i va permetre la promoció favorable del govern socialista a l'Estatut retallat.

Tot aquest panorama feia difícil que el catalanisme es plantés i que gosés qüestionar les limitacions i injustícies del model autonòmic vigent.

Tot i això, al contrari que els promotors del catalanisme dòcil, centenars de milers de votants, contra vent i marea mediàtica, no es van resignar.

Aquests van seguir la crida de Carod: «Fa 300 anys que diem que sí. Potser ha arribat l'hora que ens aixequem i diguem que no».

Però, el 18 de juny no vam ser els suficients per trencar l'adhesió als principis fonamentals del règim de l'Estat espanyol unitari i centralista. Avui no, demà segur.

Tantes raons com articles retallats a l'Estatut

Un dels pares de l'Estatut original i portaveu d'Es-

querra al Parlament, Joan Ridao, ho va dir ben clar: «Una cosa és perdre una ploma i una altra molt diferent és sortir desplomat». És que la cosa era ben clara. Mentre els socis bascos i gallecs de CiU, EAJ-PNV i BNG, donaven suport a les retallades, no feien el mateix Xosé Manuel Beiras o Xabier Arzalluz o, fins i tot, el lehendakari Juan José Ibarretxe, quan afirmava «jo no faria un referèndum sobre un Estatut retallat».

Mentrestant, al Principat continuarem amb l'espòli fiscal de més de 14.000 milions d'euros anuals. Aquest Estatut no aporta ni un euro més al finançament de Catalunya i ens deixa al mateix nivell que totes les altres comunitats de règim comú, siguin o no nacions. L'Estatut català retallat serà el motlle per als nous textos de les regions espanyoles que no tenen ni identitat nacional ni les mateixes necessitats socials i econòmiques. Per això el vot negatiu era guanyar el dret a la diferència, per posar Catalunya al món. Ara continuem a mercè de la bona voluntat del govern espanyol en finançament i traspessos, ja que no ni ha bilateralitat ni s'han blindat

les competències. Zapatero va dir «No seré garrepa en l'aplicació de l'Estatut», a qui Carod va contestar «si guanya el Sí, no passa res; ens seguiran prenent el pèl, com sempre». Tant el PSOE com el PP sempre tenen el mateix objectiu. Un fet de *poli bo* i l'altre de *poli dolent*.

Naixement bord

Aquest referèndum no va despertar trempa en la societat. No il·lusionava i va estar marcat per la poca participació, ja que només tres de cada deu ciutadans van donar-hi suport.

La baixa participació mereixeria un debat entre els partits polítics, però només Esquerrera va fer autocrítica d'aquest factor. Les retallades van deixar el referèndum sense atractiu per a la ciutadania. Això es mostra en el fet que gairebé tot el país va mostrar el mateix comportament electoral.

La participació va estar 10 punts per sota del referèndum estatutari de 1979, i això que ara hi havia 5,3 milions de persones cridades a les urnes, prop d'un milió de votants més. L'abstenció va ser del 51,15% (2.594.167 de vots), el

NO va obtenir el 20,76% (533.742), el blanc va ser del 5,33% (137.207), mentre que el Sí va tenir el 73,90% (1.899.897).

Aquest ha estat el tercer referèndum amb menys participació a tot l'Estat espanyol.

El de la Constitució Europea va tenir un 41,8% i el de l'Estatut gallec del 1980 va comptar amb un 28,3% de participació.

La societat civil pel NO

El NO a les retallades va guanyar la batalla dels continguts perquè tenia moltes raons, però no va arribar amb la força necessària a la ciutadania.

L'ofensiva pel Sí ha comptat amb tota l'estructura mediàtica al seu favor, mentre que els mitjans favorables al NO eren pocs. El Sí era una pluja constant, a tota hora i a tot arreu del Principat.

Cal remarcar iniciatives lloables per part de la ciutadania per demostrar que a certs sectors no se'ls pot enganyar. Economistes pel NO, Sindicalistes pel NO, Antifranquistes pel NO, NO en el nostre Nom i la Plataforma pel Dret de Decidir van liderar la iniciativa de la societat civil.

Theo van Boven

Exrelator especial de l'ONU contra la tortura

«No es pot combatre el terrorisme amb tortura»

PERFIL

Theo van Boven
Països Baixos, 1934

Activista dels drets humans i membre independent de la Comissió de Drets Humans de l'ONU

Exrelator especial de l'ONU a la Comissió de Drets Humans, de la Subcomissió contra la Discriminació i de la Comissió contra la Tortura

Exprofessor universitari de Dret Internacional

El 2003 Theo van Boven va passar per l'Estat espanyol com a relator especial contra la tortura de l'ONU i va signar un informe fortament crític amb les autoritats espanyoles.

El mes de desembre del 2005 va tornar a l'Estat com a convidat d'excepció de les *Jornades per a la Prevenció de la Tortura* a Barcelona, organitzades per la Coordinadora per a la Prevenció de la Tortura.

□ NÚRIA AMORÓS

Expliqui'ns una mica quina ha estat la seva trajectòria i com va esdevenir relator especial contra la tortura de l'ONU.

Vaig entrar molt jove al servei del Ministeri d'Assumptes Exteriors del meu país i vaig participar per primera vegada com a relator especial júnior de la Comissió de Drets Humans de l'ONU el 1962. A començament dels anys setanta vaig actuar de representant holandès a l'esmentada comissió, i en vaig ser el director de 1977 a 1982. Vaig exercir de professor de dret internacional als Països Baixos a principi dels anys vuitanta i vaig tornar a l'ONU com a membre d'una subcomissió contra la discriminació. Més tard vaig estar present en el conflicte de Iugoslàvia i, finalment, em vaig convertir en relator especial contra la tortura d'aquesta organització. Una de les satisfaccions més grans que m'ha donat aquesta feina és haver treballat com a relator especial a la subcomissió de reparació de danys a víctimes de violacions de drets humans. L'any 1993 vaig proposar una sèrie de punts de reparació d'aquestes víctimes i no va ser fins el 6 de desembre de 2005, al cap de dotze anys, quan finalment els principis que havia plantejat van ser adoptats. Actualment estic involucrat en diverses organitzacions i en grups

en defensa dels drets humans, lligat al món de la universitat i membre independent de la Comissió de Drets Humans de l'ONU.

«El terrorisme s'ha de solucionar dins els límits de la llei internacional»

Com defineix tortura i qui en són les principals víctimes?

Deixant de banda la definició oficial que dona la Convenció per a la Prevenció de la Tortura, el concepte tortura suposa infligir danys seriosos a alguna persona, fer-ho amb un propòsit molt concret com obtenir una confessió o pel mer fet de castigar algú, intimidar-lo, aterroritzar-lo. No hi ha una tipologia de víctima, sinó que és qualsevol tipus de persona: poden ser periodistes, defensors dels drets humans, acadèmics, artistes, dones, pobres... i també terroristes.

Vostè va recomanar al govern espanyol l'elaboració d'un pla general per impedir i suprimir la tortura i que posés fi a la pràctica de la detenció en règim d'incomunicació. Què s'ha fet fins al moment?

Molt poc. La implantació de les meves reco-

manacions és un tema problemàtic, seriós i difícil. Lamento que sigui així però no perdo l'esperança en la força de diversos grups de gent, de pressió, creadors d'opinió, com la coordinadora que organitza aquestes jornades. Pràcticament no hi ha diferències entre l'anterior govern i l'actual i no estic satisfet del cas que s'ha fet a les meves recomanacions. **Pensa que és possible mantenir l'actual Convenció contra la Tortura en les condicions actuals de terrorisme a nivell mundial?**

Sí que és possible i cal fer-ho. Els trets del terrorisme són sempre els mateixos, tots dos són una amenaça però les mesures per solucionar aquest problema mai no poden incloure la tortura, cal fer-ho dins els límits de la llei internacional. És absolutament necessari tenir en compte els drets humans i veure cada cas concret de molt a prop.

«Contra la tortura es necessita transparència i obertura»

S'ha confirmat l'existència de presons il·legals a Europa. Com han pogut existir i mantenir-se en secret durant anys?

Es tracta d'operacions completament fora de l'escenari legal, entre agències d'intel·ligència. La Comissió pels Drets Humans del Consell d'Europa va anar a Kosovo fa anys i hi va descobrir llocs com Guantánamo, però tot i prendre'n consciència no es va aconseguir fer-ne eco. Hi ha molts més llocs secrets, potser pitjors que Guantánamo. Durant la Segona Guerra Mundial no es va realitzar cap acció immediata contra el transport de jueus d'un lloc a un altre, els camps de concentració, el seu extermini en cambres de gas... La comparació no és del tot bona, però puc assegurar que els sistemes legals i judicials tenen formes de treball molt deficientes. El que es necessita sempre és transparència i obertura. Quan això passa en secret existeix un risc que això continuï sempre. Actualment, no sé quan temps haurà de passar fins que els Estats Units acatin les condicions que imposen els relators especials contra la tortura per visitar Guantánamo, per exemple.

L'últim informe d'Amnistia Internacional parla de l'augment d'abusos i maltractaments de motivació racista després dels atemptats de l'11 de març de 2004 a Madrid. Com es pot evitar això?

Qualsevol musulmà no és un terrorista en potència, sinó que és un problema d'alguns grups radicals. Tot i que penso que el sentiment contra el fet musulmà a l'Estat espanyol va ser molt menor que a altres països, a pesar de l'atac terrorista i les gairebé dues-centes víctimes i la frustració de la població. El més important de tot és la integració dels musulmans i musulmanes a la nostra societat. És necessari treballar en l'àmbit dels

↑ Van Boven va denunciar els casos de tortura a l'Estat espanyol.

drets humans des d'un nivell nacional i, a més, des d'una perspectiva local. Les frustracions de la població, la discriminació, l'atur i els problemes socials demanen molta atenció; és un gran problema en moltes societats i no és un tema fàcil.

Vostè ha notat un augment de la pressió policial o de pràctiques de tortura els últims anys?

Més queixes no signifiquen necessàriament més tortura. Potser és pitjor el tema en aquells països dels quals no tenim informació. És molt difícil de quantificar sense transparència política. Només puc dir que els nombre de queixes que rebem està creixent. Hi ha més organitzacions que es dediquen a l'àmbit dels drets humans i que traslladen aquesta matèria a les Nacions Unides. Confio que la situació no sigui pitjor.

Hi ha un contrast molt evident entre països dictatorials i països democràtics en el tema de tortura. Com s'hauria de crear una «cultura de la no-tortura»?

Tenim normes i convencions a l'ONU contra la tortura. La Convenció contra la Tortura proporciona tot un programa per implantar els passos que cal seguir. No es pot dividir el món en països dictatorials i països que no ho són i mirar si la tortura és major o menor, sinó que ens hem de fixar en cada realitat concreta. També el govern espanyol em va dir que era un país democràtic i per això no es torturava els presoners i presoneres! Sí que és cert que les oportunitats per combatre la tortura són millors als països democràtics.

Com es pot fer en països no democràtics?

És molt i molt difícil. No crec en un món ideal ni penso que existeixi, sempre hi ha egoisme en els líders. Tracto de convèncer-me que, amb la nostra feina, aconseguim una mica més en el respecte a la dignitat humana i als drets de les persones. Els dictadors són escèptics a aquesta idea i ells van i vénen, però la gent roman. Ens ha de preocupar que això duri sempre. Sempre tindrem oportunitats per canviar-ho

«Kofi Annan és el secretari general de l'ONU més pro drets humans que hem tingut»

Quina valoració fa de la tasca de Kofi Annan?

És la sisena o setena persona que ocupa el càrrec de secretari general de l'ONU i, en termes de drets humans, és el més pro drets humans que hem tingut. Abans que fos secretari general, Annan ja estava involucrat en operacions de manteniment de pau, ja hi havia conflictes i desastres a Ruanda i a altres llocs, però no se'l pot culpar per això.

Com s'hauria de democratitzar l'ONU?

El concepte de democràcia és molt desitjable però a les Nacions Unides no és gens fàcil, perquè hi ha un sistema establert de poders i privilegis

dels membres permanents del Consell de Seguretat. La situació actual al Consell de Seguretat reflecteix la situació al món l'any 1945, però el món ha evolucionat amb nacions més grans, com l'Índia, el Brasil o el Japó. Les diferents nacions que en formen part són molt desiguals en recursos, en grandària, en creixement, etc. La democràcia plena en si mateixa és molt difícil d'assolir a les Nacions Unides. El sistema democràtic en un país correspon al sistema d'una persona, un vot. Aquest mateix sistema no és comparable al que s'usa a les Nacions Unides. És absolutament imprescindible la transparència.

i no hauríem de perdre l'esperança, tot i que també cal ser conscients de les nostres limitacions.

Com veu el procés de pacificació al País Basc?

La impressió que tinc és que la situació política s'està suavitzant, hi ha més esperances d'acomodació i de conciliació que fa uns anys perquè l'actual govern espanyol, sota el meu punt de vista, està més preparat per a un procés de diàleg que l'anterior. Hi tinc esperances.

«Qualsevol musulmà no és un terrorista en potència»

I a l'Iraq?

En les circumstàncies actuals, serà molt difícil que la violència arribi a la seva fi. La situació és extremadament complexa. La invasió va ser un fals pretext, però ara el més terrible a l'Iraq són els atacs terroristes. Els americans diuen que han guanyat la guerra, però no han estat capaços d'aconseguir la pau, i és més difícil assolir la pau que guanyar la guerra. El lideratge dels Estats Units no els ha permès ser conscients de les conseqüències de la guerra, la difícil convivència de xiïtes, kurds i sunnites. Però també és una qüestió de poder i de recursos, qui controla el petroli, qui té el poder polític, etc. És una situació absolutament complexa, s'esperava que si s'eliminava Saddam Hussein tots els altres problemes se solucionarien automàticament i s'establiria un sistema democràtic a l'Iraq, no és tan simple com semblava. La situació actual és dramàtica, sóc bastant pessimista sobre aquesta qüestió.

Quin serà el futur de la pena de mort?

Existeix una gran oportunitat per abolir-la, s'ha abolit en alguns estats d'Amèrica, a Europa, augmenta el nombre de països d'Àfrica on s'està abolint, veig que anem en la bona direcció. Tot i que també hi ha països que no l'aboleixen, que solen ser països islàmics. Actualment es veuen petits canvis, però lents com ara fa poc a les Illes Filipines. És un gran mèrit treballar per l'abolició de la pena de mort. L'opinió popular en aquesta matèria no és necessàriament la mateixa que l'opinió oficial, perquè quan algú és assassinat de forma molt cruel a l'Estat espanyol o als Països Baixos i es fa un referèndum per saber quanta gent està a favor de la pena de mort, pot ser que l'opinió majoritària sigui a favor de la pena de mort; està en funció de la incidència que té en la societat. Afortunadament, el Consell d'Europa ha treballat per abolir-la i les Nacions Unides tenen un protocol d'abolició de la pena de mort. Tots aquests fets i l'acció d'organitzacions com Amnistia Internacional fan pressió en aquest sentit; val la pena lluitar per aquest objectiu.

Breus

Cristian Aiguader va entregar documentació històrica a la Fundació Josep Irla

L'Arxiu de la Fundació Josep Irla, que recull documentació de la història del catalanisme d'esquerres, va veure ampliat el seu fons amb l'entrega per part de Cristian Aiguader de material divers pertanyent a la Segona República i a l'exili. A la foto, Aiguadé amb Josep Vall, director de la Fundació, el 12 d'abril.

Esquerra treballa a Europa per millorar la situació de la llengua a la Catalunya Nord

El mateix dia que la mesa del Parlament Europeu es posicionava contra l'ús del català, el 27 d'abril, Bernat Joan criticava aquest acord i promovia una trobada amb diputats del Parlament Europeu i activistes nord-catalans per valorar conjuntament la situació de la llengua i cultura catalanes a la Catalunya Nord. A més, aquests van retreure a Vidal-Quadras la seva oposició a l'avenç del català.

Bernat Joan, present al Fòrum Social de Gal·les i portant la veu dels Països Catalans

L'eurodiputat eivissenc va participar del 4 al 7 de maig al Fòrum Social de Gal·les, marcat per igual per les reivindicacions socials, nacionals i mediambientals. Joan va prendre part en un seminari l'1 de maig titulat «Gal·les al món - lliçons des de Catalunya», en què va explicar el procés estatutari —retallades incloses— al Principat i alertar dels perills que representen els Estats.

De les JEREC a les JERC, 75 anys de lluita juvenil per l'alliberament nacional i social

↑ Pere Aragonès, parlant als assistents.

▣ REDACCIÓ

El 13 de maig el Centre Catòlic de l'Hospitalet de Llobregat va acollir el 75è aniversari de les JERC amb centenars de militants actuals i històrics. L'acte va ser, alhora, un homenatge als fundadors i militants històrics de les JERC, aquells homes i dones que van iniciar la lluita juvenil per la independència i la justícia social als Països

Catalans. Representant diferents generacions, van intervenir-hi dirigents del període republicà i els que van prendre el testimoni des que va acabar el franquisme fins al dia d'avui. Hores abans s'havia realitzat al mateix lloc la Conferència Nacional de l'organització.

L'acte es va iniciar amb un vídeo editat per les JERC en què es recull gràficament la

seva història, després del qual intervingueren algunes de les persones que han liderat l'organització juvenil des de 1977 en diferents etapes: Jordi Rull, Josep Vall, David Minoves, Camil Ros i Uriel Bertran. A més, Pere Aragonès, portaveu nacional de les JERC, entregà a Artur Cubells, militant de les JERC durant la Segona República i excombatent de la columna Macià-Companys, la insígnia d'or de les JERC per la seva valentia i per no haver abandonat la lluita ni en els anys dels camps de concentració ni durant la repressió a la presó Model. Cubells va agrair el reconeixement i va traslladar als joves presents a la sala la responsabilitat que tenen de continuar la lluita iniciada ara fa setanta-cinc anys. La trobada va servir, a més, per conjurar-se per arribar al centenari liderant com avui la lluita juvenil.

Les dones d'Esquerra, per la pau al País Basc i al món

El 8 d'abril es va presentar a Sant Sebastià Ahotsak, un manifest firmat el 8 d'abril per do-

nes basques membres de tots els partits bascos, però que no va comptar amb represen-

tació dels partits de dretes espanyols i francesos. L'objectiu era ajudar a posar les condicions de pau per al País Basc des d'una òptica feminista. Les dones catalanes també van voler aportar el seu granet de sorra al procés de pau. Per això, el 15 de maig, el Teatre Lliure de Barcelona va acollir la presentació de «Dones Catalanes per Ahotsak», la mostra de suport de les dones de casa nostra al procés. Carme Porta, secretària de la Dona, va representar l'aportació femenina d'Esquerra.

A més, pocs dies després, el 24 de maig, se celebrava el Dia Internacional de les Dones per la Pau i el Desarmament. Per això, Esquerra va aprofitar la jornada per incidir en les claus femenines del procés basc. Sota el lema «La pau, eina bàsica de llibertat» es va participar en la concentració unitària a la plaça del Rei de Barcelona, i després Carme Porta i Pilar Vallugera van fer d'amfitriones al sopar organitzat per la Secretaria de la Dona amb membres d'Ahotsak. Jone Goirizelaia i Nekane Altzelai van explicar la perspectiva femenina en el procés de pau basc.

Memòria republicana, memòria d'esquerres

MAR VILA

La Fundació Josep Irla i la Secretaria de Formació d'Esquerra van organitzar una jornada de recuperació de la memòria històrica el 26 de maig al Museu d'Història de Catalunya (MHC). Sota el títol «Memòria republicana, memòria d'esquerres», la jornada va començar amb les paraules de benvinguda de Josep-Lluís Carod-Rovira, i la secretària de Formació, Teresa Aragonès, acompanyats pel director del MHC, Jaume Sobrequès. Tot seguit va tenir lloc la ponència «El republicanisme català», moderada per Gemma Rubí, investigadora de la UAB, i va

comptar amb la participació d'Antoni Simón, Pere Gabriel, els dos professors de la UAB; i Jordi Cassassas, de la UB. Tot seguit, van continuar les altres tres ponències: «Història d'Esquerra Republicana de Catalunya», «Recuperar la memòria històrica des de l'àmbit institucional» i «Recuperar la memòria històrica des de l'àmbit local».

La història del partit va ser analitzada per J.B. Culla, Anna Sallés, també tots dos de la UAB; Dolors Ivern, doctora en Història, i Àngel Ramos, de la Fundació Josep Irla. Tot plegat va estar moderat per

Oriol Joncheras, professor també de la UAB. L'apartat de recuperació de la memòria històrica en el present es va dividir en dos àmbits, l'institucional i el municipal. En el primer es va comptar amb Joan Tardà, diputat d'Esquerra al Congrés; Apelles Carod-Rovira, i Enric Pujol, aleshores alts càrrecs del govern. En el segon cas, van intervenir-hi Jaume Oliveras, secretari de Política Municipal; Francesc Iglesias i Francesc Xavier Hernández, també exalts càrrecs. Aquest debat va estar moderat per Marina Llansana, portaveu d'Esquerra.

Gerry Adams torna als Països Catalans per donar suport a Esquerra

JOSEP GINJAUME

↑ Conferència de Gerry Adams amb Pere Aragonès, Josep-Lluís Carod-Rovira i Joan Puigcercós.

El president del Sinn Féin va visitar de nou casa nostra després d'un any des de l'última visita en la seva gira per l'Estat espanyol, on també va anar al País Basc per donar suport al procés de pau allí iniciat. El 8 de juny va tenir una trobada amb la direcció d'Esquerra a la seu del partit, acompanyat pel secretari d'Afers Europeus del

Sinn Féin, Eoin O'Broin. Tot seguit va anar a la Facultat de Dret de la Universitat de Barcelona per participar en un acte convocat per les JERC en companyia de Josep-Lluís Carod-Rovira, Joan Puigcercós i Pere Aragonès, portaveu de les JERC.

Davant de més de 300 persones que omplien la sala, Adams va parlar de la possi-

bilitat que s'obre amb el procés de pau basc i va profetitzar que els Països Catalans ben aviat serien independents dins la Unió Europea.

Carod va acompanyar aquesta afirmació dient que una manera d'exercir el dret a l'autodeterminació era posicionant-se contra l'Estatut retallat.

ESQUERRA

Breus

ESQUERRA

Benach, polític convidat al Polònia

El president del Parlament, Ernest Benach, va participar en el rodatge del programa d'humor polític de TV3, *Polònia*. Allí va moderar un debat teatral entre l'imitador de Pasqual Maragall, Queco Novell, i Toni Soler, presentador de l'espai. A més, en la mateixa emissió de l'1 de juny es va presentar la imitació del secretari general d'Esquerra, Joan Puigcercós, esdevenint el segon dirigent del partit imitat rere en Josep-Lluís Carod-Rovira.

EL VIGIA

Puigcercós demostra davant empresaris les mancances de l'Estatut en infraestructures

El 8 de juny el secretari general d'Esquerra va prendre part en el cicle del Cercle d'Infraestructures sota el títol de «Les infraestructures a l'Estatut». La cita estava organitzada pel diari *El Vigià* i la Càtedra ITER de la UPC al Club de Directius del World Trade Center de Barcelona. Davant una cinquantena d'empresaris va advertir que la inversió en infraestructures encara queda pendent.

LAURA PINYOL

El president d'Esquerra, doblement protagonista al Polònia

El 25 de maig Josep-Lluís Carod-Rovira va intervenir com a convidat real en el programa d'humor polític de TV3. Real, perquè ja de bon principi ha estat present a través d'un actor que l'imita. Durant la seva presència va tenir una trobada teatral amb el Pasqual Maragall imitat, interpretat per Queco Novell. El tema del debat va ser el referèndum.

EL PUNT DE TROBADA D'ENGUANY VA SER AL BAIX LLOBREGAT

La Festa d'Esquerra es consolida en la segona edició

La Festa d'Esquerra es va celebrar al bell mig de la campanya pel referèndum de l'Estatut retallat, fet que li va donar una rellevància política a l'encontre de la gent de l'esquerra independentista.

DAVID CAMPOS

DAVID CAMPOS

DAVID CAMPOS

DAVID CAMPOS

DAVID CAMPOS

DAVID CAMPOS

La campanya pel referèndum de l'Estatut retallat va ser el context en què es va desenvolupar la segona Festa d'Esquerra, l'11 de juny en ple equador d'aquesta. Aquesta no va ser l'única novetat en el transcurs de la trobada de l'esquerra independentista. En aquesta segona edició la concentració es va desplaçar al parc de Torreblanca, entre Sant Feliu de Llobregat i Sant Joan Despí. En les properes edicions es continuarà amb aquest caràcter itinerant per fer-la més propera a la ciutadania dels Països Catalans.

Més de 5.000 persones van circular tot el dia per les instal·lacions i, d'aquestes, més de 1.200 es van quedar al dinar popular. Tot el parc estava dividit en diversos espais. L'Espai Catalunya Social va ser on es van fer els debats i on hi havia la Fira d'Entitats; l'Espai Infantil va estar dedicat als més menuts de la gran família d'Esquerra; l'Espai Cultura Po-

pular i el passeig principal van acollir les mostres de les nostres tradicions festives, i l'Espai Esquerra va hostatjar els mítings i el dinar.

Tot i fer-se en un entorn festiu, la formació política no es va oblidar dins la Festa. Per això es van fer dos debats: un per parlar de «L'esquerra, avui» i l'altre per planificar què passarà després del 18 de juny, «I després de l'Estatut, què?». El primer, moderat per Carme Porta, va comptar amb Josep Huguet (exconseller de Comerç, Turisme i Consum de la Generalitat de Catalunya), Joan Tardà (portaveu d'Esquerra al Congrés), i Isabel Pallarès (secretària de la Intersindical-CSC). La segona taula rodona va ser conduïda per Marcel Escudé (president d'Esquerra - Baix Llobregat) com a moderador de les participacions de Josep Bargalló (exconseller primer de la Generalitat de Catalunya), Teresa Aragonès (diputada d'Esquer-

ra al Parlament) i Antoni Abad (advocat).

Els parlaments de després de dinar van anar a càrrec de la plana major del partit i del Baix Llobregat. El primers a parlar van ser Xavier Vendrell, exconseller de Governació i Administracions Públiques, i Anna Simó, exconsellera de Benestar i Família. I per acabar, hi van intervenir el secretari general del partit, Joan Puigcercós, i el president, Josep-Lluís Carod-Rovira. Els diferents oradors van ser presentats per Uriel Bertran, diputat d'Esquerra al Parlament.

Pensant en els grans i els més petits

Les cercaviles van omplir de color i moviment el parc de Torreblanca amb la presència dels diables de La Salut, els timbalers Els Cornuts i els grallers de Sant Feliu de Llobregat, sense oblidar la presència —que no va passar inadvertida— del drac Oli-

ver d'Olesa de Montserrat i el mamut Venux de Sant Vicenç dels Horts.

L'Espai Cultura Popular va ser l'escenari de les altres manifestacions artístiques. La música va fer acte de presència mitjançant la coral La Igualtat de Gavà i Al-Mayurqa, mentre que l'esbart Sant Martí de l'Ateneu Torrellenc va fer un taller de ball. El concert principal es va fer al lloc del dinar amb el grup Gossos. El teatre també va tenir la seva representació amb la companyia Relacions Esporàdiques.

Els més menuts van disposar d'un territori propi, l'Espai Infantil. A part d'un servei de guarderia durant tot el dia, van poder gaudir d'un rocòdrom, un inflable, titelles, danses, cançons, jocs tradicionals i diversos tallers (marques, maquillatge, bombolles de sabó...).

La Festa d'Esquerra sempre ha volgut aproximar-se a la ciutadania; per això, des de bon

principi es va pensar a donar un espai a les entitats amb inquietuds socials. Les presents enguany van ser l'Associació d'Amics de la Bressola, Associació de Dones Amazigues-Tamettut, Associació Juvenil l'Armari, Avalot-UGT de Catalunya, Campanya Contra el Quart Cinturó, Casal Argentí de Barcelona, Fundació Pau i Solidaritat-CONC CITE, CAL-Coordinadora d'Associacions per la Llengua Catalana, Coordinadora de Casals Tio Canya, Delegació del Front Polisario a Catalunya, Els Altres Andalusos, Estudiants en Acció, Intersindical-CSC, Mercat, Moviment Laic i Progressista, Obra Cultural Balear, Òmnium Cultural, Plataforma per la Llengua, Refugi per la Consolidació Territorial del Medi, Universitat Catalana d'Estiu, i Comissió per la Dignitat. A part d'aquests col·lectius, també hi van tenir la seva parada les JERC i Esquerra - Baix Llobregat, així com el partit.

OPINIÓ

Marina Llansana
Secretària de Política Cultural

Els reptes culturals que resten al calaix

La gestió més que discutible del Departament de Cultura amb l'exconsellera Mieras al capdavant i el final inesperat del govern tripartit han comportat que diferents projectes d'interès cultural no s'hagin pogut dur a terme.

És el cas de la creació del Consell de la Cultura i de les Arts, que havia d'esdevenir un instrument per a garantir la participació i l'autonomia del món de la cultura i vetllar pel ple desenvolupament de l'activitat cultural.

Un altre dels compromisos del Tinell era l'impuls d'una política cinematogràfica que tingués en compte els creadors. Per fer-ho possible, la llei havia de preveure la creació d'un Centre Nacional de Cinematografia. Cap d'aquests projectes no haurà vist la llum el dia que es dissolgui el Parlament. Tots aquests reptes culturals que les circumstàncies polítiques han estroncat han de poder materialitzar-se com més aviat millor. És per això que cal una Esquerra forta per fer possible que no quedin altra vegada al fons d'un calaix.

Els reptes del món rural a debat

DESIRÉE FERNÁNDEZ

↑ Els assistents durant la taula rodona.

□ MARC SUÁREZ

El 13 de maig prop d'un centenar de persones es van aplegar a la jornada sobre pagesia i món rural organitzada per la Sectorial d'Argicultura, Ramaderia i Pesca. Sota el títol «La pagesia davant els reptes del segle XXI» i amb la Facultat de Dret i Econòmiques de la Universitat de Lleida com a escenari, diferents experts i coneixedors de la pagesia del nostre país van reflexionar i debatre sobre el futur del sector agrari.

La primera conferència va córrer a càrrec de Xavier Roig, escriptor i empresari que, fent valer la seva experiència en el camp del comerç internacional, ens va parlar de la dificultat d'obrir nous mercats a l'exterior i del marc internacional de relacions comercials.

Seguidament va intervenir Eduard Solà, coordinador de la Unió de Joves Pagesos, que va posar sobre la taula la problemàtica del relleu generacional del sector i la necessitat que el nou jovent pagès tingui una bona formació a fi de prestigiar el sector.

Una taula rodona amb diferents experts va tractar el paper de l'agricultura en un món globalitzat i va servir per a enllaçar amb la darrera xerrada, la del diputat Carmel Mòdol, que ens va parlar de la política agrària duta a terme al Principat.

Van cloure la jornada Pere Vigo, secretari de Política Territorial, i Joan Puigcercós, secretari general d'Esquerra.

Esquerra celebra el Dia Internacional de les Famílies

□ PAU LLOBET

En el marc de la celebració del Dia Internacional de les Famílies, el 15 de maig, la Secretaria de Política Social va editar un targetó en què hi figurava una declaració que defensava la importància de la família com a nucli de convivència i educació i apostava clarament per les polítiques de suport que, des del Departament de Benestar i Família, s'han engegat durant l'etapa en què Esquerra ha liderat aquesta conselleria.

El targetó va ser enviat a totes aquelles entitats i agrupacions que treballen en l'àmbit de la família, acompanyat d'una carta en què la vicesecretària general d'Acció Política, Carme Capdevila, i la secretària de Política Social, Empar Pont, donaven a conèixer el punt de vista d'Esquerra pel que fa al concepte de família i defensaven la idea que representa: «[...] un lloc d'acollida i felicitat en què s'estableixen vincles d'afectivitat, que són la garantia del capital humà i social de qualsevol

societat». D'aquesta manera es volia reconèixer el paper de la família «com a nucli bàsic de solidaritat entre individus quan l'Estat no desenvolupa els sistemes de protecció adequats».

Amb tot, el targetó tenia intenció de defensar la idea que, des d'Esquerra, es vol construir un país on totes les estructures familiars vegin reconeguts els seus drets per superar, així, el concepte patriarcal de família. La política familiar que Esquerra defensa i que des de la Secretaria de Famílies del Departament de Benestar i Família ha impulsat és aquella que permet a tota la ciutadania triar sense impediments el model familiar que desitgi. Aquest targetó representa només un petit instrument de treball per a donar a conèixer la tasca de l'esquerra nacional i progressista, la qual entén la família, més enllà dels tòpics patriarcals de la dreta política, com un element imprescindible per a la construcció d'un país més just i més lliure.

ENTREVISTA

Marta Canales. Promotora del Casal Jaume I de Fraga

«En el ligiti d'art de la Franja se'ns ha utilitzat per a interessos que no tenen res a veure amb nosaltres»

Els ciutadans i les ciutadanes de la Franja tenen veu i vot en aquest conflicte?

Des de Barbastre i Saragossa mai no s'ha demanat el parer del territori sobre aquesta qüestió. S'ha utilitzat la Franja per a interessos que no tenen res a veure amb nosaltres, i s'ha fet de l'art de la Franja bandera identitària a l'Aragó, encara que fos des de la demagògia i sense tenir en compte

la voluntat del territori. Però és cert que hi ha sectors que manifestem estar en contra d'aquest espoli, si el seu destí és Barbastre —que no hi té cap vinculació—, i que es destrueixin 800 anys d'història i lligams amb l'històric bisbat, el de Lleida, a banda que el tema de propietat lleidatana és evident.

El patrimoni de la Franja en litigi on hauria de ser: a Lleida, a Barbastre o a la Franja?

Després de vuit segles, el 1995 les parròquies de la Franja, sense tenir en compte l'opinió del territori, són disgregades de Lleida i annexionades a Barbastre, amb un únic objectiu: la supervivència d'aquest bisbat, fins llavors a extingir, al qual també se li suma la demarcació diocesana de Montsó. Aquest bisbat no pot pretendre aspirar a tenir un patrimoni que no és seu a costa de segles d'histò-

ria de la Franja i del bisbat de Lleida, el nostre bisbat històric. Si les obres d'art no resten a Lleida, la solució ha de ser una subseu del Museu de Lleida a la Franja. Barbastre no és una opció.

Quina solució proposeu al conflicte de la Franja?

Estem parlant de patrimoni català, que té un origen a les parròquies de la Franja. Lleida té una evident funció de capitalitat cultural per a

molts municipis de la Franja, per tant, podem gaudir a Lleida d'aquest patrimoni. Si Lleida i la Franja arriben a un acord, per mitjà d'una subseu del Museu al territori, seria fantàstic. Culturalment, la Franja i Barbastre no tenen cap vinculació, i que les pretensions aragoneses no han estat mai basades en els interessos ni en les voluntats d'aquest territori.

Gran presència d'Esquerra a l'Assemblea del Fons Català de Cooperació al Desenvolupament

ESQUERRA

↑ Víctor Puntas, el primer per l'esquerra.

NEUS LLOVERAS

Mataró va acollir el 17 de juny la 23a Assemblea General de socis del Fons Català de Cooperació al Desenvolupament. Un centenar d'ajuntaments catalans hi van ser presents, amb una àmplia representació del món local d'Esquerra. Entre d'altres, hi van assistir Víctor Puntas, secretari del Fons Català de Cooperació i primer tinent d'alcalde de Molins de Rei; Marius Massallé,

membre de la junta del Fons i regidor a Terrassa; Pere Tries, alcalde de Vilajuïga; Pilar Ponsati, regidora a Calella; Roger Zamorano, alcalde d'Arbúcies; Jordi Ausàs, alcalde de la Seu d'Urgell; Jaume Profitós, regidor de Granollers, i Hortènsia Ràfols, regidora de Molins de Rei.

Durant l'assemblea es van aprovar les línies estratègiques del Fons Català, fruit de les reflexions i els debats en

el si de les tres comissions vigents: Migracions i Desenvolupament, Municipalisme, i Mediterrània, aquesta última coordinada pel secretari del Fons, Víctor Puntas.

Coincidint amb el vintè aniversari del Fons, es vol aprofitar per reflexionar sobre les línies estratègiques d'acció de l'organisme. És per aquest motiu que els ajuntaments associats governats per Esquerra aprofitaran el període que s'ha obert per formular aquells suggeriments que permetin assolir l'objectiu de millorar la cooperació descentralitzada del municipalisme català.

El Fons Català de Cooperació al Desenvolupament compta amb 289 ajuntaments associats, amb la incorporació el 2005 de tres ajuntaments més, entre els quals hi ha el municipi de Subirats (Alt Penedès), governat per Esquerra.

OPINIÓ

Maria Rosa Cuscó

Consellera de Participació, Cooperació Internacional i Dona de Mataró

La cooperació al desenvolupament i el món local

El camp de la cooperació local Catalunya té una tradició bastant llarga. El Fons, creat el 1986, ha ajudat a bastir una xarxa activa de coordinació amb el món local, fet que implica un esforç d'organització, d'informació i gestió; i també ha anat creant la consciència i les condicions imprescindibles perquè molts ajuntaments prenguin mesures de tot ordre per impulsar polítiques de potenciació d'aquests temes. Així, sigui per l'estat de consciència creat i en moltes ocasions per iniciativa pròpia, un gran nombre d'ajuntaments de Catalunya han creat àrees i regidories pròpies per tal de canalitzar i organitzar les ajudes als diversos projectes de cooperació al desenvolupament, les quals s'han dotat, en la majoria de casos, de fons que intenten aproximar-se a la recomanació de l'ONU de 1972 d'esmerçar-hi com a mínim el 0,7%. En alguns casos, i pel que més directament conec, fins i tot arriben a l'1% amb caràcter estable. Cal reflexionar en algunes qüestions: com podem, els ajuntaments, incidir més en les polítiques autonòmiques, estatals i europees perquè es compleixin els acords internacionals en l'eradicació de la pobresa? Com podem ser actors denunciadors de situacions d'injustícia que porten molts pobles i països a viure sense pau i sense la dignitat com a persones?

ENTREVISTA

Josep Basart

«La gent vol solucions als seus problemes, no només ideologia política»

Alcalde de Calella

Després de set anys a l'alcaldia de Calella, com valors l'experiència?

Ser alcalde és la fita política més important que mai no em podia haver imaginat. Després de set anys tinc el convenciment que he aconseguit fer allò que vaig anunciar a les eleccions de 1999: canviar el tarannà de treball de l'Ajuntament. Ho he fet conjuntament amb els companys del grup municipal, que sempre m'han fet costat en tota aquest camí. Hem creat un gran equip.

Quins projectes us quedaran pendents abans del maig de 2007?

Alguns projectes importants com el cobriment de la riera Capaspre, que serà el futur eix de mobilitat de la ciutat; la reforma del passeig de mar i acabar d'arranjar diferents carrers. Com a projecte clau, el segon pave-

lló esportiu i, segurament, la construcció d'un gran aparcament al centre de la ciutat. A part, multitud de petits projectes per a millorar la qualitat de vida dels calellencs i calellenques.

A Calella heu engegat diferents iniciatives relacionades amb el turisme. Quina anàlisi en feu?

Sense cap mena de dubte, el fet d'aconseguir que l'Ajuntament i el sector privat turístic haguem creat l'Agència de Turisme de Calella, al 50% en tots els sentits, ha estat el gran èxit de gestió en aquest camp. Un èxit de gestió amb un sector empresarial no sempre en la línia de pensament proper a nosaltres, però hem sabut crear diàlegs molt positius que ens han permès trobar punts d'acord, sempre pensant en l'interès general de la ciutat. Tot un èxit.

Quines són les claus perquè Esquerra aconsegueixi l'alcaldia en un municipi més aviat

gran i proper a l'àrea metropolitana?

En el nostre cas, buscar sempre la proximitat amb la ciutadania, explicar les coses clarament i saber dir sí o no quan correspon. Sempre actuar amb honestat i defugint actituds prepotents. I una manera de fer política molt moderada i pragmàtica, deixant la part més ideològica per a moments determinats. La gent vol solucions als seus problemes, no classes d'ideologia política. Un equilibri que s'assoleix definint una bona estratègia i, sobretot, coneixent com pensen la majoria dels veïns i veïnes de la ciutat.

Com afronteu la campanya de les eleccions municipals?

Som partit de govern i volem continuar-hi. Cap altra situació no ens serveix! El treball en equip i actitud guanyadora seran clau.

Esquerra aconsegueix l'alcaldia d'Alcanar, Sant Quirze del Vallès i Gelida

TERRE LlANGE

↑ Ernest Benach va assistir al nomenament de Montserrat.

En les últimes setmanes s'han produït canvis i traspàs de poder en el mapa municipal català. Esquerra ha assolit ja les alcaldies d'Alcanar (Montsià) i Gelida (Alt Penedès). Des de principis de juny, Alfons Montserrat, president del Consell Comarcal del Montsià, és el nou alcalde d'Alcanar, d'acord amb el pacte de govern subscrit amb el PSC. També a Gelida, i fruit d'un pacte amb CiU, Es-

querra exerceix l'alcaldia des de l'1 de juliol. Miquel Carrillo, diputat al Parlament de Catalunya, torna a ser l'alcalde de la població. D'altra banda, Esquerra ha perdut recentment les alcaldies de Breda i Anglès, dos municipis de la Selva. En el primer cas una moció de censura ha provocat el pas de la formació republicana a l'oposició, mentre que a Anglès s'ha produït el relleu pactat amb CiU.

Esquerra acusa el PSOE de donar cobertura als projectes de destrucció del territori del Govern de les Illes Balears

◇ JOAN LLODRÀ

La Comissió de Foment del Congrés dels Diputats espanyol va votar recentment una proposició no de llei (PNL) presentada fa més d'un any per Esquerra amb motiu del nou conveni de carreteres signat pel Ministeri de Foment i el Govern de les Illes Balears el març de 2005.

Josep Andreu, diputat d'Esquerra al Congrés, va defensar la PNL, que instava a modificar el conveni de carreteres amb noves clàusules que descartassin la construcció de vies de gran capacitat a Palma (com seria el segon cinturó) i garantissin la retirada dels projectes per a Eivissa d'un nou accés a l'aeroport i del desdoblament de la carretera que uneix Eivissa amb Sant Antoni.

Així mateix proposava que es mantinguessin les dotacions pressupostàries per a destinar-les a la potenciació del transport públic i al compliment de la normativa de medi ambient en allò que es refereix a la planificació. La PNL va ser rebutjada amb els vots dels diputats del PSOE i del PP. El PP, a més,

ESQUERRA

↑ Les mobilitzacions frenen la drepedació urbanística del PP i PSOE.

acusà Esquerra de fer *kale borroka*, en relació amb les mobilitzacions antiautopistes d'Eivissa.

Segons el president d'Esquerra a les Balears, Joan Lladó, «els socialistes defugen responsabilitats i donen cobertura als projectes del PP de destrucció del territori de les Balears». Lladó destacà que el PSOE permet la construcció del segon cinturó de Palma i la consegüent degradació de l'entorn de la ciutat.

La intenció del PSOE ja es demostra

amb les ambigüitats i les poques garanties del conveni de carreteres i la dotació policíaca desproporcionada destinada a reprimir les protestes contra els projectes d'autopistes a Eivissa.

Quant a les acusacions dels diputats del PP, Lladó ha apuntat que «acusar Esquerra de *kale borroka* no són més que paraules buides de qui practica vertadera violència des de les institucions de les Balears, per exemple amb les expropiacions il·legals de ciutadans i ciutadanes eivissencs».

Esquerra - Eivissa i Formentera aposta per una opció unitària el 2007

ESQUERRA

A principi de juny Esquerra-Eivissa i Formentera va portar a terme una assemblea amb l'objectiu d'analitzar la situació política actual i, sobretot, estudiar quines són les alternatives polítiques a les quals la nostra formació pot donar suport. Després d'un ampli debat, en què participaren bona part de la seixantena de persones presents, tothom va coincidir a assenyalar la necessitat d'una reacció de les forces progressistes, amb la intenció d'oferir una veritable alternativa amb possibilitats reals de derrotar el PP i canviar les polítiques que s'estan portant a terme des del Consell Insular i des dels ajuntaments encara governats per la dreta de les Pitiüses. Aquesta reacció passa necessàriament per la unió de tantes

forces progressistes com sigui possible, així com per la participació d'un ampli ventall de persones no adscrites a cap formació però que comparteixin els punts programàtics bàsics d'una candidatura d'aquest tipus. Els mínims programàtics que Esquerra exigirà per a iniciar qualsevol procés negociador se centren en quatre aspectes: renúncia a macroprojectes de gran impacte ambiental, defensa i promoció dels trets identitaris i patrimonials de les Pitiüses —en especial la llengua catalana—, aplicació de polítiques socials destinades a pal·liar les desigualtats i, finalment, el compromís de treballar perquè l'Estat transfereixi competències a les nostres institucions, les doti de forma adequada i s'eixugui el dèficit fiscal.

Esquerra trasllada a Brussel·les la problemàtica del complex comercial Aqua Màgica

Una representació d'Esquerra formada per l'eurodiputat Bernat Joan; el president del partit a Palma, Alexandre Seguí, i el president de la Sectorial de Comerç, Joan Miquel Chacon, es va reunir amb PIMECO (patronal del comerç a Mallorca) amb l'objecte d'intentar paraitzar el complex comercial Aqua Màgica que es pretén construir a Ses Fontanelles. El projecte, que comportaria un impacte econòmic negatiu generat per la concentració comercial que s'hi originaria, afecta una zona humida del terme de Palma i és el darrer tram de la seva costa que queda sense urbanitzar. Bernat Joan es va comprometre a actuar de manera coordinada amb PIMECO en totes aquelles accions relatives a Ses Fontanelles que emprengui al Parlament Europeu. Aquesta gestió va quedar reflectida a la publicació interna de l'associació. A més de les accions que es facin des del Parlament Europeu per a preservar aquesta zona humida, la diputada Rosa Maria Bonàs ha presentat una proposició no de llei al Congrés dels Diputats que insta el Govern espanyol a paraitzar el projecte urbanístic d'Aqua Màgica que afectarà l'indret, a considerar també com a domini públic maritimoterrestre la totalitat de l'espai i a assegurar-ne la restauració i la conservació.

OPINIÓ

Joan Lladó

President d'Esquerra
Illes Balears i Pitiüses

Democratitzar Espanya versus nacionalitzar els Països Catalans

L'Estatut de les Illes Balears ha sortit ja del Parlament balear, l'Estatut del 12 de juny en podem dir. Al contrari de l'Estatut del Principat, serà segurament, amb petits canvis, el que aprovarà Madrid, ja que a diferència del Principat, a les Illes Balears el PP i el PSOE l'han pogut retallar en origen. No provocarà boicot als nostres productes, ni burxarà la crostera del poder com va fer el del 30 de setembre. Segurament resultarem molestos en demanar l'equiparació legal del català i el castellà i un sistema de finançament just i ambiciós per a les Illes. Això torna a dibuixar el mapa dels que parlem català i pagam català. Ara bé, amb una capacitat d'èxit tan llunyana com l'estació de l'estat federal. Només cal veure que si el president del PSIB-PSOE, Francesc Antich, ha estat capaç de votar a favor de la *llengua valenciana* a l'Estatut valencià res no l'impedirà unir-se amb el PP, amb *Santiago i cierra España*. Més cafè per a tothom i més convergència i unió dels territoris ibèrics. Ja ho sabem que no aconseguiríem que ni tan sols es publicassin les balances fiscals. Ara toca fer-ho saber a casa nostra. Tots els esforços titànics que hem invertit per democratitzar l'estructura de l'Estat s'han de redirigir als territoris on som febles, a les perifèries de les grans ciutats i sobretot a les comunitats autònomes on es retallen els estatuts en origen. Res no aconseguirem als seus ministeris ni a les seves cambres monolingües que arribi a l'altura del que podem aconseguir amb una batalla a Palma o amb un grapat de diputats a les cambres institucionals de les Illes Balears i el País Valencià, això seria agafar més musculatura enfront de l'Estat. Difícil? Més ho és democratitzar Espanya.

La manifestació «País Valencià Sí», que reuní l'esquerra i el valencianisme, comptà amb una presència destacada d'Esquerra

↑ Gonçal Anaya, Jordi Vayà i Marina Llansana encapçalaren la pancarta del partit.

↑ La comitiva d'Esquerra passant pel carrer pintor Sorolla.

RAÛL GARAY

Esquerra va participar el 6 de maig en la manifestació que es convoca anualment a València per commemorar la Diada del 25 d'abril, data de la derrota de l'exèrcit austriacista a Almansa, el 1707, i del començament de la supressió de l'autogovern del País Valencià.

La convocatòria d'enguany, feta des d'Acció Cultural del País Valencià, la Federació Escola Valenciana i la Societat Coral el Micalet, va aplegar desenes de milers de valencians i valencianes que van eixir al carrer per deixar palès que hi ha un sector social molt important al País Valencià disconforme amb la política castellanitzant i destructora del territori que practica el PP a la Generalitat. Una nodrida representació del partit assistí a la manifestació sota el lema «Gira a l'esquerra», entre els quals hi havia el president d'Esquerra-País Valencià i diputat al Congrés, Agustí Cerdà, i la portaveu nacional d'Esquerra, Marina Llansana.

Esquerra participa en la manifestació contra la política urbanística depredadora del PP

↑ La convocatòria d'Esquerra va aplegar una forta presència del jovent valencià.

El 3 de juny la militància d'Esquerra participà en una multitudinària manifestació convocada a València per la plataforma Compromís pel Territori per protestar per la política urbanística depredadora del territori que practica el Partit Popular. Aquest desgavell urbanístic implica que en molts municipis del País Valencià s'estiguen planejant plans d'actuació integrada (PAI) que preveuen quadruplicar la població i urbanitzar la totalitat dels termes municipals.

Projectes constructius com el Nou Mil·lenni de Catarroja, el «Manhattan» de Cullera, el pla de Xirillent a Alcoi o el PAI d'Albalat dels Tarongers clamen al cel per insostenibles i han estat reiteradament denunciats per Esquerra, tant al Congrés com mitjançant l'eurodiputat Bernat Joan. Si això unim el dèficit hídric del País Valencià i la flamant llei del golf que prepara el Consell, ens adonarem de les nefandes conseqüències que tindrà la irracional política urbanística del PP per a l'economia, el medi i les generacions futures.

Esquerra insta el govern espanyol a anul·lar la segona variant per protegir el bosc de la Vallesa

Esquerra ha instat el govern espanyol que descarti l'estudi informatiu per a la construcció de la circumval·lació exterior de València (coneguda com a «segon by-pass») per protegir el bosc de la Vallesa, a Paterna (l'Horta). Esquerra ha fet aquesta petició a través d'una proposició no de llei presentada al Congrés pel diputat valencià Agustí Cerdà, el qual ha declarat que «el mateix Zapatero, abans de ser triat president, ja va expressar la seua posició contrària a aquest se-

gon by-pass». El diputat republicà ha justificat l'anul·lació d'aquest segon by-pass «pels valors ambientals que presenta el bosc de la Vallesa, de 900 hectàries d'extensió, i per l'impacte acústic i atmosfèric que la circumval·lació generaria a Paterna i a altres pobles de l'Horta». Cerdà va visitar el bosc acompanyat de representants de la Coordinadora per a la Defensa del Bosc de la Vallesa i les Riberes del Túria i la Junta de Barri de la Canyada.

DEPARTAMENT DE BENESTAR I FAMÍLIA

— **Augment dels complements de pensions per a les persones vídues amb rendes baixes i increment d'un 7,5% del nombre de persones beneficiàries**

44,5 milions €

— **166 nous equipaments per a gent gran, persones amb discapacitat i amb malaltia mental**

— **3.370 noves places públiques de gent gran en dos anys**

29.300 avis i àvies tindran enguany una plaça pública. Increment del programa *Viure en Família*. En total, 225 milions € en ajuts per a la gent gran.

— **La Llei de prestacions garantirà que cap ciutadà o ciutadana no estigui per sota del llindar de la pobresa**

La llei, inèdita a tot l'Estat, pretén regular les prestacions econòmiques d'assistència social per tal de donar resposta a anys de reivindicacions de col·lectius molt desafavorits de Catalunya.

— **Atenció social a 88.000 persones amb dependència permanent**

Programa per a la promoció de l'autonomia i l'atenció a les persones amb dependències (ProdeP), sobretot amb dependència permanent per a les activitats de la vida diària. Futura Agència Catalana de la Dependència.

— **El Govern finançarà amb 140 milions € els serveis socials d'atenció primària fins al 2008**

— **Nou model d'atenció a la gent gran d'entorns rurals i més serveis socials especialitzats**

1.600 places d'atenció diürna en residències de gent gran i unes 264 places concertades en residències per a persones discapacitades. Pel que fa al suport a l'autonomia de les persones amb discapacitat, s'ha incrementat en més de 3.000 nous receptors.

— **Significatiu augment d'un 45% dels ajuts a les famílies amb infants menors de sis anys**

Més de 250.000 unitats familiars beneficiades, amb una reserva pressupostària de 162 milions €. Aquest ajut és una prestació econòmica anual de 575 € per cada infant menor de tres anys i de 650 € per a les famílies nombroses, i monoparentals.

— **Ajuts a 1.370 famílies amb infants bessons, trigèmics o quadrigèmics**

Nou ajut universal per part, adopció o acolliment múltiple, del qual se'n po-

dran beneficiar unes 1.370 famílies. Els ajuts són de 650 € per família amb bessons, de 1.000 € per família amb tres fills i de 1.200 € per família amb quatre o més fills.

— **La Llei de serveis socials de Catalunya serà la primera a l'Estat que garantirà les prestacions socials a totes les persones que ho necessitin**

Se'n beneficiaran mig milió de persones més, que se sumen a les 850.000 actuals.

— **Campanya de promoció de l'acolliment familiar per a 217 infants**

— **Nous serveis i equipaments per a la infància en risc i les dones víctimes de violència**

Creació de cinc Punts de trobada i dos centres integrals especialitzats per a dones víctimes de violència de gènere.

— **Posada en marxa de tots els centres de desenvolupament infantil i d'atenció precoç previstos**

Posada en marxa de deu nous centres de desenvolupament infantil i d'atenció precoç. 15 milions €

— **Legalització de les adopcions per part de les parelles homosexuals**

— **Un servei d'assistència social integrat atén els menors a la Fiscalia**

— **Impuls del Pla Integral del Poble Gitano**

— **Llei de Suport a les Famílies**

— **Llei dels drets de les dones per a l'eradicació de la violència masclista.**

— **70 programes d'integració al Pla de Ciutadania i Immigració**

El Pla de Ciutadania i Immigració (PCI) 2005-2008 articula l'acollida i integració de la població nouvinguda a Catalunya. 69 milions €

— **Augment dels ajuts als ajuntaments per a programes d'acollida i integració**

Multiplicar per dotze els recursos adreçats al món local en matèria d'acollida i integració. 13,5 milions €

— **Millora dels ajuts a l'allotjament del personal temporer**

— **Projecte de llei d'acollida i presentació del Pla Integral d'Acollida**

— **Plans integrals per a la qualitat social (PIQS) als barris**

— **Llei d'infància per a protegir els menors, tot potenciant l'acolliment professional i la figura de l'acolliment permanent**

DEPARTAMENT DE COMERÇ, TURISME I CONSUM

— **Càlcul del dèficit fiscal de Catalunya i proposta d'un nou sistema de finançament**

El 2001 aquest percentatge va arribar al 9,2% del PIB.

— **Acord estratègic amb els empresaris i els sindicats per millorar la competitivitat de l'economia catalana**

El Govern i les organitzacions empresarials i sindicats van signar l'«Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana».

— **Pla per a la internacionalització de l'empresa catalana 2005-2008**

Pla per a la internacionalització de l'empresa catalana 2005-2008, del Consorci de Promoció Comercial de Catalunya (COPCA), per incrementar un 35% les exportacions, augmentar fins a 15.000 el nombre d'empreses exportadores regulars, i incrementar el pes de les exportacions dels serveis fins a un 15% del total. 15,6 milions €

— **Eines, programes i missions per a la internacionalització**

Increment de prop d'un 45% les vendes a l'exterior. S'ha creat la plataforma Catalunya B2B, la Xarxa d'Agències per a la Internacionalització i l'Anella Internacional amb un pressupost de partida de 600.000 €.

— **Obertura de centres de negoci i plataformes empresarials a l'Àsia, Amèrica del Sud i Europa de l'Est**

Obertura del Centre de Promoció de Negocis a Xangai i creació de les plataformes empresarials a Beijing, Casablanca, el Caire, Mèxic, Miami, São Paulo, Tòquio, Varsòvia, Budapest i Praga. Construcció de la primera àrea d'atterratge industrial a Romania i la següent al Marroc.

— **Creació de l'Observatori de Mercats Exteriors**

Una eina de seguiment de tendències sectorials, de mercat i tecnològiques per conèixer millor la realitat i l'evolució de l'entorn. Analitzarà les tendències amb l'ajuda d'indicadors d'interpretació immediata que facilitin l'adopció de decisions.

— **Internacionalització del sector sanitari de Catalunya**

Acord per tal d'impulsar la capacitat d'internacionalització de les activitats del sector empresarial sanitari de Catalunya.

— **Nova Llei d'horaris comercials que potencia el model de comerç urbà**

Per preservar el model comercial urbà català amb diferents formats de la distribució detallista, amb un pes específic important del comerç de petita i mitjana empresa en la trama urbana. La llei estableix que els comerços puguin obrir un màxim de 72 hores setmanals, un màxim de 12 hores diàries i només 8 dies festius l'any, a excepció dels petits i mitjans comerços que venguin productes d'alimentació i que tinguin una superfície no superior a 150 metres quadrats, que no estaran sotmesos a limitacions horàries.

— **Nou projecte de llei d'equipaments comercials**

Impulsa un model comercial compacte, complex i cohesionat. Compacte, per reduir la mobilitat i evitar desplaçament innecessaris; complex, perquè combina l'ús residencial amb les activitats comercials i de serveis, i cohesionat, per garantir a la ciutadania la satisfacció de les seves necessitats sense haver de desplaçar-se. Aquesta llei consolida també el Pla Territorial Sectorial d'Equipaments Comercials (PTSEC) com l'instrument d'ordenació de les implantacions comercials subjectes a llicència comercial per a regular la implantació de grans i mitjans establiments i garantir l'equilibri entre operadors i la llibertat d'establiment de nous distribuïdors.

— **Esmenes a la futura directiva europea Bolkenstein de liberalització del mercat dels serveis**

— **El Pla Estratègic de Turisme posa les bases per a un nou model turístic català**

— **Creació de l'Observatori de Turisme de Catalunya i marca Catalunya Turisme**

Posada en marxa també el Programa Nacional de Recerca Aplicada i Tecnologia Turística.

— **Creació de l'Agència Catalana del Consum per protegir consumidors i usuaris**

— **Canvi de rumb de la promoció de la moda catalana**

Foment de joves talents, saló Gaudí Emergents, d'una banda, i la internacionalització de les marques consagrades, Gaudí Internacional, de l'altra.

— **Nou impuls a l'artesanía de Catalunya**

Esquerra celebra l'aprovació de la Llei de conciliació de la vida personal i laboral del funcionariat català

◇ IOLANDA LLAMBRICH

La diputada d'Esquerra Carme Porta va mostrar-se satisfeta de l'aprovació del Projecte de llei de mesures de conciliació de la vida personal, familiar i laboral del personal al servei de les administracions públiques de Catalunya en el ple del 22 de juny i va expressar el seu desig perquè «tant de bo aquesta iniciativa sigui una realitat i es pugui fer extensible a totes les treballadores i treballadors de Catalunya, àmbit en el qual no tenim competències».

Entre les principals aportacions d'aquest projecte de llei, cal destacar que integra en un únic text totes les normes relatives a la conciliació de la vida personal familiar i laboral del personal al servei de les administracions públiques de Catalunya; en facilita l'aplicació, la interpretació i una major seguretat jurídica; i incorpora les noves mesures legals existents sobre violència masclista en un sol text que regula de forma global aquesta matèria i que en facilita l'aplicació a efectes de sistemàtica jurídica. També permet avançar del concepte conciliació al con-

↑ La família de Pere Esteve va estar present a l'hemicle.

cepte reorganització de la vida personal, familiar i laboral; equiparar clarament la filiació biològica amb les adopcions i acolliments, i equiparar també les unions estables de parella amb els matrimonis.

El Parlament homenatja Pere Esteve

En el decurs del mateix ple es va dur a terme un homenatge pòstum en memòria de l'exdiputat i exconseller Pere Esteve, traspasat el 10 de juny de 2005. El president d'Esquerra, Josep-Lluís Carod-Rovira, va ser l'encarregat de fer un discurs davant de tots els

diputats i diputades en què va recordar la trajectòria política i personal marcada sempre per la coherència i la fidelitat als ideals.

El president va comentar la sortida de CiU, el setembre de 2002, per discrepàncies polítiques amb la direcció, la posterior creació de l'associació Catalunya 2003 i l'inici als seixanta anys d'una nova aventura política de la mà d'Esquerra, en què va tornar a ser diputat a la cambra catalana i conseller de Comerç, Turisme i Consum de la Generalitat amb un alt grau de sentit comú, rigor i eficàcia.

OPINIÓ

Oriol Amorós
Diputat per Barcelona

Entre la raó i la tradició

Ser capaç de patir amb els altres és progressar èticament. Ser sensible al patiment de qualsevol ésser humà és més avançat que ser-ho només amb aquelles persones més properes. Té sentit traspasar aquesta sensibilitat més enllà dels límits de la nostra espècie? Fins on? Doncs fins a abastar tots els éssers amb capacitat de patiment. La Llei 22/2003, de protecció dels animals, defineix els animals com a organismes dotats de sensibilitat física i psíquica; és a dir, que els animals deixen de ser legalment simples objectes que el posseïdor o posseïdora pot tractar com li plagui i passen a ser subjectes d'un dret, del dret a no patir. Però, només en el cas de les curses de braus, encara és legal al nostre país la tortura i la mort d'animals en espectacles. El motiu? La «tradició». És bona una cosa pel simple fet de ser una tradició? Són les tradicions inamovibles? La raó i la decisió democràtica estan per damunt de la tradició. El coneixement científic, la racionalitat i les noves perspectives ètiques també poden ser motor de canvi tant de les tradicions com dels consensos ètics i com de les lleis. Els humans no estem separats de la resta d'animals per una ratlla sobrenatural. Sabem que les sensacions d'un brau en una plaça són molt similars a les que patiríem qualsevol de nosaltres si ens apliquessin les sorts de la pica, les banderilles i l'estoc. Sabem que el brau és un pacífic remugant que quan entra en una plaça només busca per on sortir. Podem fer veure que no sabem el que sabem? Podem fer-ho, a sobre, dient que és «cultura»? És que el coneixement científic o l'ètica no són cultura? La representació del patiment no justifica el patiment, com ningú no justificaria un bombardeig per poder pintar el Gernika. La crueltat no és cultura. Entre la raó i la caspa, els republicans ho tenim clar.

ENTREVISTA

Maria Mercè Roca. Diputada per Girona

«El Govern ha d'afavorir el feble, per tant la literatura catalana és la que ha d'anar representada a Frankfurt»

Com ha estat el funcionament de l'Institut Ramon Llull (IRL)?

Ha tingut un camí erràtic des de bon començament. A nosaltres això ens dol perquè l'Institut, si s'hi hagués cregut de veritat i com a organisme encarregat de la promoció d'exterior de la cultura catalana que és, era un instrument que ens permetia assemblem-nos culturalment a un país lliure; és a dir, no haver de passar per Madrid per mostrar al món la nostra cultura i la nostra llengua. No s'ha cregut en el potencial que podia arribar a desenvolupar i per això l'Institut ha anat com ha anat. Tanca-

rem la legislatura sense haver aconseguit tancar les ferides del desgavell que ha significat la gestió de l'Institut Ramon Llull aquests darrers dos anys i en especial pel que fa a la Fira de Frankfurt 2007, una oportunitat única de projecció internacional de la cultura catalana que no es pot malbaratar.

Quina literatura ha d'anar representada a la propera Fira del Llibre de Frankfurt?

Una literatura no es defineix per un territori, sinó per una llengua. La literatura catalana és només la que s'escriu en català, només en català. A més, Frankfurt és una fira de llibres on les editorials tenen

un paper fonamental i on ensenyem la potència de la nostra indústria en les dues llengües. S'hi compren i s'hi venen drets, i es compren o es venen sempre els drets en una llengua, no en un territori. És a dir, no es compren o es venen drets d'Espanya sinó drets en català o en gallec. Franz Kafka era txec, James Joyce i Samuel Beckett eren irlandesos, però ells formen part de les literatures alemanya, anglesa i francesa, respectivament. No pertanyen a les literatures txeca o irlandesa! I no cal oblidar que els escriptors i escriptores que van a la Fira amb el país convidat, els institucionals, els que re-

presenten la literatura que toca, la resta, tots hi van de la mà de les seves editorials. Per tant, escriptors catalans i castellans que no vagin amb la delegació oficial aniran també a Frankfurt perquè les seves editorials els hi portaran, com fan cada any. Hi ha una realitat i és que la literatura catalana és feble i la castellana és forta; només tenen en comú la qualitat. La resta, és a dir, els possibles lectors, la potència de les seves editorials, la promoció dels seus governs, estan a anys llum. O sigui, que la literatura catalana és la feble i la castellana la forta, perquè la llengua catalana és feble i la castellana

és forta. I sabent aquesta realitat, el que ha de fer el Govern és afavorir el feble per compensar el poder del fort, no pas fomentar el fort —i portar les dues literatures a Frankfurt és beneficiar el fort— per acabar d'ensorrar el feble. Volem anar sols, sense ambaixadors que ens introdueixin, essent literàriament sobirans, per ensenyar la cultura pensada en català i demostrar que la literatura escrita en català és una gran literatura per descobrir encara. Cal aprofitar aquesta ocasió per promocionar la llengua i la literatura catalana a l'exterior donant a conèixer els que l'han forjat.

Les retallades a l'Estatut i l'exigència de polítiques socials marquen el debat de política general al Congrés

◇ MATIES RAMOS

El debat de política general va ser el punt àlgid i central de l'activitat parlamentària al Congrés dels Diputats durant el mes de maig. Com no podia ser d'una altra manera, les retallades que va patir l'Estatut del Parlament durant la seva tramitació a la cambra baixa espanyola i l'anàlisi dels dos anys de col·laboració amb el PSOE en polítiques de progrés va centrar el discurs d'Esquerra en el debat. El president del Grup Parlamentari al Congrés, Joan Puigcercós, va retreure al president del govern espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero, la retallada que va patir l'Estatut que va aprovar el Parlament de Catalunya.

En el seu discurs, Puigcercós va acusar el líder del PSOE d'haver cedit davant la pressió del Partit Popular contra l'Estatut. El secretari general d'Esquerra va explicar que aquesta pressió va aconseguir que Zapatero es volgués treure de sobre l'Estatut tan

MIQUEL MARTÍN

↑ Tardà va pactar amb el PSOE modificacions a la Llei d'atenció a la dependència per fer-la més social.

ràpid com fos possible i va provocar que es tanqués en fals el debat sobre l'Estatut real que necessita Catalunya per atendre les seves necessitats. Puigcercós va instar Zapatero a explicar si l'Estatut de la Moncloa garanteix més recursos o si reforça la bilateralitat Generalitat-Estat,

preguntes que el president espanyol va respondre amb evasives. A banda d'això, va qualificar de totalment insuficients els capítols referents a infraestructures i ports i aeroports. En aquest sentit, el portaveu d'Esquerra ha insistit en altres interpel·lacions al president espanyol de la ne-

cessitat de descentralitzar els aeroports, demanda retallada de l'actual text.

A banda del debat estatutari, Puigcercós va reptar Zapatero a superar la denominada «maledicció del bienni» que han patit tots els presidents del govern espanyols (Suàrez 1979-1981, González 1982-1984), per la qual només es porten a terme polítiques de canvi, valentes i decidides els dos primers anys de legislatura. El portaveu d'Esquerra va oferir al president espanyol continuar donant suport a polítiques progressistes i de marcat contingut social. Zapatero va reconèixer a Puigcercós la tasca parlamentària d'Esquerra al Parlament espanyol en matèries i lleis com la d'ensenyament, la creació de fons d'atenció a la immigració i persones discapacitades o la normalització del matrimoni entre persones del mateix sexe.

També en l'àmbit laboral, Esquerra va demanar que el

decret que impulsa la nova reforma laboral pactada entre els grans sindicats estatals i el Ministeri de Treball es trameti com a projecte de llei per poder-lo esmenar al Congrés. Joan Tardà va valorar que el principi d'acord és clarament insuficient, queda curt, i les persones joves en tornen a ser les grans perjudicades en ser les grans absents de l'acord.

D'altra banda, a la Comissió d'Agricultura, Pesca i Alimentació, Esquerra va aconseguir el compromís del Congrés d'obligar a aclarir l'etiquetatge dels iogurts i de posar fi a la publicitat enganyosa. La proposició no de llei insta el govern espanyol a impulsar una norma general d'etiquetatge, presentació i publicitat dels productes alimentaris que introdueix nous requisits —sobretot en el cas de la fruita— per evitar que indueixi el públic consumidor a l'error i la confusió sobre la seva composició i els beneficis per a la salut.

Esquerra aconsegueix el traspàs del FORCEM

MIQUEL MARTÍN

↑ Canet i el ministre Sevilla van parlar de la funció pública.

Després del debat de política general, es van discutir a la cambra baixa espanyola les propostes de resolució conseqüència del debat presentades pels diferents grups. Esquerra va plantejar tretze resolucions basades en l'aprofundiment de l'estat del benestar i en el respecte institucional Estat-Generalitat. Entre elles, destacaven propostes sobre el foment del plurilingüisme a les institucions de l'Estat, la publicació de les balances fiscals, les clàusules de garantia d'execució pressupostària, l'actualització de la legislació dels centres especials de treball, la presentació de la Llei orgànica de finançament de les comunitats autònomes, el

traspàs de la gestió de ports i aeroports a la Generalitat i el fre al monopoli d'Iberia o el compliment de les sentències del Tribunal Constitucional sobre el traspàs dels recursos corresponents a la formació contínua a les comunitats autònomes. Esquerra va aconseguir l'aprovació de dues de les resolucions presentades: una reclamava millorar les condicions dels centres de treball per a persones discapacitades, i l'altra demanava la transferència a la Generalitat dels recursos destinats a la formació contínua dels treballadors i treballadores, tal com exigeix en diverses sentències el Tribunal Constitucional espanyol.

ENTREVISTA

Francesc Canet. Diputat per Girona

«L'Estatut de la funció pública durà l'empremta d'Esquerra»

Quin paper ha desenvolupat Esquerra en les negociacions de l'Estatut de la funció pública?

L'Estatut de la funció pública serà un gran pacte d'estat i per arribar al principi d'acord amb el Ministeri d'Administracions Públiques ha calgut un any d'intenses negociacions. En aquest sentit, cal recordar l'aportació especial feta per Esquerra, després de tants mesos de negociacions, per la via de la negociació conjunta de l'exconseller de Governació, Joan Carretero, el seu equip i el Grup Parlamentari al Congrés. Aquesta interacció ha facilitat un treball conjunt i coordinat i ha donat uns fruits molt positius en forma d'aquest principi d'acord. És cert que encara queden diferències per resoldre, però hem pactat unes bases que suposen un molt bon punt de partida.

Quins grans avenços suposarà el principi d'acord per tirar endavant l'Estatut de la funció pública?

El principi d'acord a què ha arribat Esquerra suposa una gran avenç en diferents punts. Cal recordar que es tracta d'una llarga reivindicació a Catalunya que permetrà resoldre el greu problema de vacants i la pèssima gestió de la seva cobertura. A partir de l'aprovació d'aquesta llei serà la Generalitat qui crearà, classificarà i suprimirà els llocs de treball reservats al funcionari estatal (secretaris/secretàries i interventors/inteventores). Resumint-ho, serà la Generalitat qui convocarà l'oferta pública per cobrir les vacants. Cal valorar, en la mesura que es mereix, l'èxit que suposa la creació d'un cos autònom de secretaris/secretàries i interventors/inteventores per a les administracions locals.

Quins són els punts que Esquerra considera encara insuficients i sobre quins vol incidir i continuar negociant durant la tramitació parlamentària?

Durant la tramitació parlamentària de la llei cal continuar negociant, perquè considerem que el text encara té alguns punts que poden ser invasors de competències i encara resulta regulatori en excés. Espero aconseguir l'acord complet i superar, en les properes setmanes, els punts de desacord que encara queden amb el Govern. Esquerra considera molt important que tots els temes d'autoorganització quedin exclosos de la regulació bàsica estatal, entre els quals hi ha l'estructuració de la funció pública en cossos, la llengua, els instruments d'ordenació i planificació i el sistema retributiu.

BOFILL DEMANA QUE EL FUTUR PATRONAT DE L'ARXIU DE LA CORONA D'ARAGÓ GESTIONI NOMÉS DOCUMENTS COMUNS

Esquerra demana que la Xarxa Natura 2000 respecti l'autonomia local

☐ JOSEP MARIA ALCOBERRO
Josep Maria Esquerda va reclamar que els ajuntaments afectats puguin participar de manera efectiva en el procés de declaració de nous espais integrats a la xarxa europea de conservació Natura 2000, en una pregunta oral adreçada a la ministra de Medi Ambient, Cristina Narbona.

Aquesta iniciativa va ser a conseqüència de les protestes registrades en diversos municipis de les comarques lleidatanes, que han rebutjat la inclusió de terrenys agrícoles com a zones protegides sense un procés previ de consulta i negociació amb els territoris afectats.

Tot i constatar el gran avenç que suposa el programa Xarxa Natura 2000 per a la conservació del medi natural, Esquerda va assenyalar que la decisió final havia de ser negociada amb els ajuntaments i no imposada al territori, perquè compromet la seva economia i el seu futur.

Arxiu de la Corona d'Aragó
Miquel Bofill va defensar el

vot contrari a una moció presentada pel grup Popular en què es demanava la gestió compartida de l'Arxiu de la Corona d'Aragó per part dels governs aragonès, balear, català i valencià. Per a Bofill, cal gestionar conjuntament el que és de tothom, alhora que a cada administració li pertoca gestionar els fons propis de manera oberta a la recerca.

Vessaments marítims
Lluís Aragonès va manifestar la seva preocupació per la contaminació marítima causada pels vessaments incontrolats que es produeixen davant la costa. Amb motiu de la compareixença al Senat de la ministra de Foment per informar del nou pla estatal de seguretat marítima, Aragonès va demanar un increment de les mesures actuals de vigilància i control dels vaixells que fan part del seu recorregut en el triangle situat entre els ports de Tarragona, Barcelona i Mallorca.

Traçat del TGV a Girona
En una pregunta oral a la mi-

nistra de Foment, Madalena Álvarez, Miquel Bofill es va interessar per les mesures correctores introduïdes per reduir l'impacte ambiental que suposa la construcció de la línia del tren de gran velocitat en diverses comarques de la demarcació de Girona.

En la seva resposta, la ministra va confirmar modificacions del traçat en punts de les comarques de la Selva i el Gironès i la redacció d'un pla alternatiu del tram entre Sant Julià de Ramis i Pontós, i va afegir que altres propostes plantejades pels municipis es troben encara en fase d'estudi pel Ministeri.

Ajudes a entitats socials
Fent-se ressò del malestar per l'absència de subvencions a entitats catalanes que treballen en la integració social de la població reclusa, Miquel Bofill ha dirigit al govern espanyol una sèrie de preguntes sobre les subvencions a càrrec de l'IRPF atorgades per a programes d'atenció i reinserció de persones recluses a Catalunya.

OPINIÓ

Josep M. Esquerda

Senador per Lleida

Persones immigrades amb drets

Darrerament s'ha produït una certa alarma en certs municipis per l'arribada d'un nombre significatiu de persones immigrants subsaharianes indocumentades a les seves contrades. És el cas de les persones immigrants que no poden ser retornades als seus països d'origen i que, després de passar quaranta dies en un centre d'internament, queden en llibertat sense cap tipus de documentació, fet que els impedeix treballar legalment. Tant el defensor del poble com el Consell d'Europa i l'ONU han instat el govern espanyol a prendre mesures per evitar per més temps la precària situació de les persones immigrants indocumentades i fer-los el seguiment adient per impedir que la seva pròpia vulnerabilitat i la debilitat del seu marc jurídic pugui induir-les al treball il·legal. Amb aquests antecedents hem presentat una moció al ple del Senat, aprovada per unanimitat, que insta el govern espanyol a estudiar la concessió d'autoritzacions de residència i permisos de treball de caràcter extraordinari fins que es produeixi la repatriació i a analitzar cada cas per conèixer la seva residència i activitat. La moció pretén que, sense haver d'apartar-nos de la legalitat, puguem trobar solucions perquè l'estada d'aquestes persones a casa nostra sigui digna i respectuosa amb els nostres ideals.

PARLAMENT EUROPEU

LA PLURALITAT NACIONAL A L'EUROCAMBRA COMPLEIX UN QUART DE SEGLE AMB GARANTIES DE CONTINUÏTAT

L'Aliança Lliure Europea celebra al Parlament Europeu els seus primers 25 anys

☐ JORDI SOLÉ
L'onze de maig l'Aliança Lliure Europea (ALE) va celebrar a Brussel·les els seus primers vint-i-cinc anys com a formació política europea.

Durant aquest quart de segle, l'ALE ha passat de ser una associació informal entre eurodiputats nacionalistes a ser un partit polític europeu amb estatuts i recursos propis del qual en formen part trenta-tres partits nacionalistes i regionalistes d'arreu d'Europa.

La celebració va tenir lloc a l'hemicicle del Parlament Europeu i va comptar amb la presència de delegacions de tots els partits membres.

La delegació d'Esquerra, formada per trenta militants i càrrecs electes, estava encapçalada per la secretària de Política Internacional, Pilar Dellunde.

↑ L'ALE va aplegar els seus membres a l'hemicicle de Brussel·les.

A banda dels inevitables parlaments, durant l'acte, amenitzat intermitentment per un humorista flamenc, es va pre-

sentar el llibre *European Free Alliance, Voices of the Peoples of Europe. The First 25 years*, que recull detalladament la

història d'aquesta formació així com un vídeo amb els moments i personatges clau de l'ALE.

Prèviament a la commemoració oficial va tenir lloc l'assemblea general anual, durant la qual es van adoptar diferents resolucions, entre elles una sobre el futur de l'ALE proposada per l'eurodiputat Bernat Joan.

La resolució insta la formació a perfilar-se més clarament com a partit polític transnacional favorable a l'autodeterminació dels pobles, a la diversitat de cultures i al progrés social, i a millorar la seva cohesió interna respectant la gran diversitat que existeix entre els seus membres.

Tres nous partits polítics van ser acceptats com a membres de ple dret: Alands Framtid, de les illes Aland; Enotna Lista, de la minoria eslovena de la regió austríaca de la Caríntia, i el partit Moravana, de la regió txeca de Moràvia.

LES CONDICIONS IMPOSADAES PER LA UE ESTABLEIXEN UN PRECEDENT CLARÍSSIM DE RECONeixEMENT DEL DRET DE DECIDIR

Montenegro: l'Europa real està emergint

A partir d'un protocol establert per la Unió Europea i per l'espanyol Javier Solana, Montenegro ha accedit a la independència exercint el dret a l'autodeterminació de manera pacífica i democràtica i esdevé un exemple a seguir.

ALBERT ROJO
Exsecretari de
Cooperació Exterior
de la Generalitat
de Catalunya

El 21 de maig el poble de Montenegro va decidir, de manera democràtica, pacífica, justa i transparent, constituir-se en un estat independent. I ho va fer clarament, amb una diferència de prop d'onze punts entre l'opció guanyadora —la independentista (55,5%)— i la perdedora —la unionista amb Sèrbia (43,5%)—.

Una delegació del Govern i del Parlament de Catalunya, organitzada per la Secretaria de Cooperació Exterior i que va comptar amb la participació de la secretària nacional de política internacional d'Esquerra, Pilar Dellunde, es va desplaçar a Montenegro per seguir el procés de ben a prop. La possibilitat de palpar l'ambient i estar en contacte amb la ciutadania montenegrina va anar acompanyada de diverses entrevistes amb les màximes autoritats del país, com ara el ministre d'Exteriors, Miodrag Vlahovic, o el president del Parlament, Ranko Krivokapic. Així mateix, la delegació catalana va reunir-se amb el president de la Comissió Republicana pel referèndum, l'òrgan que havia d'assegurar la transparència de la consulta i que estava encapçalat per un enviat de la Unió Europea i amb les principals organitzacions d'observació presents sobre terreny, que van coincidir a situar el desenvolupament del referèndum dins els estàndards exigibles en les democràcies més avançades.

Tothom estava a l'expectativa de si l'opció independentista assoliria el llinyar del 55%, el mínim exigít per la Unió Europea per acceptar la dissolució de la Unió de Sèrbia i Montenegro, un invent imposat per l'alt representant de la Unió Europea per la PESC, Javier Solana, ara fa tres anys. Però, malgrat l'intent per endarrerir el referèndum i el clar biaix que suposa donar un avantatge de deu punts a l'opció que defensava l'estatu quo, cal felicitar la Unió per la valentia d'acceptar i tutelar un procés d'autodeterminació dins d'Europa. A diferència de casos precedents, la Unió Europea no es limitava a reconèi-

↑ La delegació catalana amb el president del Parlament montenegrí, Ranko Krivokapic. A la dreta, Pilar Dellunde i Hèctor López-Bofill, professor de Dret Constitucional de la UPF.

xer els fets consumats, sinó que s'implicava a fons en el procés i esdevenia el mediador més rellevant. D'aquesta manera, la Unió Europea acceptava que la independència era una de les possibles opcions per estabilitzar la regió i obria la porta a la futura integració dins la Unió d'una potencial nova república.

Europa està canviant i sembla que, de mica en mica, l'eslògan «Units en la Diversitat» guanya credibilitat. Dels vint-i-cinc estats membres de la Unió Europea actual, dinou no superen els quinze milions d'habitants i sis d'aquests no existien tan sols fa quinze anys: les tres repúbliques bàltiques: Txèquia, Eslovàquia i Eslovènia. La mida estàndard d'estat comunitari s'assembla molt més a una Finlàndia o una Irlanda que no pas a una Alemanya

o una Itàlia. La joventut i la petitesse d'aquests nous estats no han evitat el seu ingrés a la Unió.

L'accés a l'estatalitat dins l'Europa del segle XXI és possible. Fins i tot, gràcies al cas de Montenegro, la Unió Europea ha establert unes normes clares per a l'exercici de l'autodeterminació. Quin contrast amb el que passa a l'Estat espanyol, on es proposa un Estatut d'autonomia i es retalla pertot arreu... Europa, fins i tot, ha permès un cert ús del català a les seves institucions. En canvi, si parles en català al Congrés, et prenen la paraula... L'Estat espanyol no sap reconèixer-se tal com és: diversa, plurinacional, plurilingüe.

L'exercici del dret a l'autodeterminació a Montenegro és un precedent històric al continent. Escocesos, bascos

o catalans hem pres bona nota del llinyar que cal superar per assolir un estat propi i tenir un seient propi a Brusselles, allà on es decideix el 60% de la legislació que ens afecta.

Si voleu saber amb quins aliats van comptar els habitants d'aquest país de la mida de Navarra i amb una població de 700.000 persones, no cal massa imaginació... Tots els estats de l'antic Imperi austrohongarès els donaven suport (excepte Sèrbia, per raons òbvies). Els Estats Units, la Gran Bretanya i Alemanya, des d'una neutralitat distant, els han ofert suport financer. Els més reticents... ho endevineu: els nostres veïns del nord i de l'oest. Malgrat tot, l'Europa real està emergint i, per primera vegada des de fa molt de temps, els vents de la història semblen bufar a favor dels Països Catalans.

↑ Rojo va reunir-se amb el ministre d'Afers Estrangers del Govern de Montenegro, Miodrag Vlahovic. Aquest va exposar a l'expedició catalana els passos seguits per a ser un estat independent.

Fer els deures en memòria històrica

La recuperació de la memòria històrica és una de les assignatures pendents dels nostres governs en el moment en què es compleixen trenta anys del final de la dictadura franquista.

□ NÚRIA AMORÓS

Un cop mort el dictador, el 1975, el període de transició va establir una mena de «pacte de silenci» que va tapar totes les barbàries que havien tingut lloc durant la dictadura franquista. Per comprendre millor aquesta assignatura pendent parlem amb Pelai Pagès, professor d'Història Contemporània a la Universitat de Barcelona, i Robert Surroca, membre del Front Nacional de Catalunya (FNC).

Pelai Pagès considera que aquest pacte de silenci va ser una de les condicions que l'esquerra havia d'acceptar per fer viable la reforma política que oferien els postfranquistes i que va menar a la instauració de la monarquia constitucional. Robert Surroca pensa que els demòcrates haurien hagut de tenir més consciència de la seva força moral, i així s'hauria pogut negociar des d'unes bases més potents i l'evolució dels sectors del règim no haurien pogut tirar endavant per falta de credibilitat democràtica. No s'ha jutjat mai els responsables ni els inductors de la sang vessada durant el període dictatorial.

Després de les primeres eleccions democràtiques, la llei d'amnistia de 1977 va provocar que s'eximís de qualsevol responsabilitat els criminals franquistes; Pagès l'anomena una mena de «lleï de punt i final». A més, Surroca recorda que els demòcrates no tenien cap poder per dur els culpables davant la justícia, perquè aquests encara tenien la justícia sota control.

Durant els últims anys s'estan realitzant diversos actes puntuals de recuperació de la memòria històrica. Però, Pagès pensa que no hi ha hagut voluntat política per fer-ho i que la Guerra Civil espanyola encara pesa molt en

JOSEP GINJAUME

Pelai Pagès:
«Hi ha un franquisme sociològic evident en comportaments autoritaris de la dreta espanyola»

el nostre present, no interessa remoure el passat.

Surroca afegeix la gravetat major en el cas de Galícia, el País Basc i els Països Catalans, contra les que es va realitzar un autèntic genocidi cultural que encara continua avui. I recorda el paper dels sectors més directament implicats: Exèrcit i Església, que encara no han demanat perdó per tot el que van fer en el seu moment, sinó al contrari, alguns segueixen la mateixa tesitura. A dia d'avui, el govern de l'Estat espanyol encara no ha recuperat la memòria històrica del període franquista i ha prorrogat en successives

JOSEP GINJAUME

Robert Surroca:
«Un poble que no dignifica els seus herois i màrtirs és un poble descastat»

ocasions la llei que l'ha d'avaluar.

Quan pensem en la hipoteca que hem heretat del franquisme ens fixem en la gran quantitat de topònims i monuments franquistes al llarg de la nostra geografia, símbol del manteniment d'un franquisme sociològic que, segons Pagès, és molt evident en formes actuals de comportament autoritàries de la dreta política. Potser és que la dreta espanyola encara no s'acaba de creure això de la democràcia? Els successors ideològics del franquisme han exercit una impunitat molt important i, fins i tot, molts col·laboradors directes del règim del terror continuen en

llocs de poder polític i econòmic i reben reconeixements públics. Surroca defensa que ara no val la pena jutjar-los, però sí desemmascarar-los i exposar-los davant l'opinió pública i lamentar l'autoamnèsia col·lectiva envers els culpables.

Així, doncs, actualment gaudim d'una democràcia híbrida que és el resultat de la combinació d'uns polítics postfranquistes que la van afavorir i de molts sectors socials del país que van lluitar per assolir-la. Mentre que aquests tenien els seus referents en la República, la monarquia com a institució és una herència directa del franquisme imposada per Franco col·locant la corona al cap del rei. Surroca considera el nostre sistema de govern com una «falsa democràcia», ja que no existeix el dret d'autodeterminació.

Tant Pagès com Surroca lamenten la tardança en el reconeixement cap als lluitadors per les llibertats i la democràcia, molts dels quals ja no hi són. I és per això que els esforços de recuperació de la memòria històrica de la Segona República, la Guerra Civil i el franquisme cal fer-los en clau de futur: el millor reconeixement que es pot fer a aquesta gent és la recuperació de la memòria per tal de preservar uns valors que garanteixin que cap forma d'autoritarisme feixista no es torni a repetir.

Quan comparem el cas de l'Estat espanyol amb el d'altres països en circumstàncies similars constatem que en molts països d'Europa que es van alliberar de règims feixistes els culpables han anat a parar als tribunals de justícia i s'ha reconegut l'esforç i la lluita dels resistents; segons Surroca, «un poble que no dignifica els seus herois i màrtirs és un poble descastat».

Franquisme i repressió
La repressió franquista als Països Catalans (1939-1975)
Pelai Pagès (dir.)
Publicacions de la U. de València

Aquest llibre recull les ponències del simposi sobre la repressió franquista que es va celebrar a València en la XXXII edició dels Premis Octubre. Es presenten les claus per entendre gairebé quaranta anys de dictadura feixista i sintetitza les diferents formes de repressió patides per les persones i territoris que es van enfrontar amb el règim. El testimoni real d'algunes víctimes del règim plasma el patiment i el dolor soferts i pretén que mai més no es torni a repetir una història com la que ens ha deixat per sempre la dictadura.

La Catalunya resistent. Allò que la transició ens ha amagat
Robert Surroca
Pagès Editors

Esquerra no lidera l'independentisme progressista per casualitat, i aquest no és cada dia més ampli de manera gratuïta. Abans, des de finals del XIX, hi havia dones i homes que van treballar per la llibertat dels Països Catalans. Durant la difícil època del franquisme qui va mantenir dempeus aquest esperit va ser el Front Nacional de Catalunya, i especialment les 33 persones biografiades en aquest llibre. Són les baules imprescindibles entre el catalanisme sense renúncies de la Segona República i l'actual, tots dos camí de la llibertat nacional.

 EXPOSICIÓ

 WEB

L'art al servei de la democràcia i la llibertat

República!

Cartells i cartellistes (1936-1939)

Fins a l'11 de setembre
al Museu d'Història de
Catalunya (MHC)

La Guerra Civil provocada per un alçament militar il·legítim va ser l'avantsala d'una llarga dictadura i va provocar durant els seus tres anys de durada ferides encara no tancades avui i molt de dolor entre els dos bàndols. Tot i la situació deplorabile d'aleshores, va ser també un moment d'una gran creativitat artística.

La crisi política i social no va fer abaixar el nivell d'inspiració dels nostres artistes. L'única diferència és que van reorientar la seva tasca a la causa amb què s'identificaven, sobretot en el bàndol republicà per lluitar contra les forces reaccionàries. En aquesta mostra podem trobar-hi obres mestres de l'art polític i que gairebé tots els ciutadans i ciutadanes de peu coneixen encara que no hagin viscut la Guerra Civil. Molts d'aquests cartells encara tindrien vigència avui en dia tot i l'evolució de la propaganda i la publicitat.

Les pàgines grogues dels Països Catalans

Mer-cat

Guia d'empreses dels Països Catalans

www.mer-cat.net

L'articulació del nostre país també es pot fer a nivell comercial i industrial. Aquest és l'objectiu de Mer-cat, una pàgina web que pretén crear un espai català per a empreses. És la primera guia comercial del nostre país i en la nostra llengua amb voluntat d'esdevenir el portal de referència de les nostres pimes. Va néixer amb el doble objectiu de promoure la petita i mitjana empresa del nostre país i alhora fomentar l'ús de la nostra llengua en l'àmbit comercial oferint als consumidors una eina de cerca de totes les empreses, comerços i professionals que utilitzen i s'anuncien en la nostra llengua i que es comprometen a garantir-ne l'ús. Aquí hi podem trobar qualsevol empresa present arreu del nostre territori i ofereix qualsevol tipus de serveis, des de perruqueries canines a floristeries. I, alhora, també ofereix una borsa de treball, anuncis classificats i un butlletí de notícies que apareix periòdicament.

 LLIBRES

De l'autonomia a l'autodeterminació. 1a Conferència Mediterrània de Nacions Sense Estat

AA. DD.

Llibres de l'Índex

La tardor passada es va celebrar una conferència euromediterrània formada exclusivament per estats, obviant la realitat catalana. Per això, per comprovar l'existència d'un altre model nacional mediterrani es va promoure la Conferència Mediterrània de Nacions Sense Estat per donar dret a rèplica al nostre país, a Sicília, Còrsega, Sardenya, la Cabília, Palestina i al Sàhara Occidental. Avui països mediterranis, demà estats.

Planeta Franja. El trencaclosques del català a l'Aragó

Josep Espluga

Pagès Editors

Amb «[...] de Fraga a Maó» acaba una de les dites sobre el nostre país. Doncs bé, el Planeta Franja encara és una nebulosa d'asteroides inconexos però que està en vies d'articulació. Sense dret a la llengua i cultura pròpies i sense accés real als serveis socials i d'infraestructures, la Franja veu més clar que mai que forma part dels Països Catalans, encara que siguin unes poques desenes de milers de persones i que estiguin sota l'òrbita aragonesa.

El despertar de Àsia

Georgina Higuera

Península

Si hi ha un continent emergent en tots els aspectes aquest és, sense cap mena de dubte, Àsia. Tot i haver-hi molta inestabilitat política en molts països i una evolució social molt diferent a la nostra, està clar que la gran majoria d'estats asiàtics estan creixent a uns nivells inabastables per a Occident. Malgrat créixer amb molts desequilibris de tota mena, aquest continent està cridat a liderar l'economia i la política planetària en menys de cinquanta anys, sobretot pel que fa a la Xina i l'Índia.

No mos fareu catalans. Història inacabada del «blaverisme»

Francesc Viadel

L'Esfera dels Llibres

El futur dels Països Catalans sempre s'ha debatut realment al País Valencià. És per això que l'Estat espanyol ha destinat esforços des de sempre per malbaratar l'articulació d'un projecte nacional propi.

I la millor manera de fer-ho era crear una identitat fictícia confrontada amb la catalana i que només ha fet el joc a l'espanyolisme. Avui, el País Valencià encara viu hipotecat per culpa d'aquest llegat del blaverisme, una idea reaccionària i anacrònica. Avui el PP, UV i CV en són els seus marmessors.

EL DIRIGENT DE LES JEREC VA ACTUAR AMB FORTES CONVICCIONS NACIONALS I SOCIALS

Dencàs, conseller independentista a la Generalitat republicana

L'etapa republicana va ser d'una intensitat política enorme marcada pels extremismes anarquistes, feixistes i comunistes. En aquest batibull ideològic, Dencàs va romandre sempre fidel a la llibertat del seu país.

JORDI RABASSA
Doctorand
en Història
Contemporània
a la UB

Josep Dencàs i Puigdollers és un dels catalans més polèmics de la Segona República. La memòria popular el recorda per un parell de fets, sempre amb connotacions negatives: la seva proximitat al feixisme i la fugida després dels fets del Sis d'Octubre. En resum, és recordat majoritàriament com un home violent i covard. Amb tot, quan preguntem als grans per Dencàs sempre hi ha qui ens el defineix com un home amb poder, temut, respectat i hi ha molts que ens diuen que és un personatge per estudiar.

Això és precisament el que he fet durant uns anys, dirigit pel professor Agustí Colomines. El treball, titulat Josep Dencàs i Puigdollers. El nacionalisme radical a la Generalitat, ha estat publicat recentment per Rafael Dalmau Editors i és el número 343 dels prestigiosos «Episodis de la Història», monografies breus sobre el nostre passat.

L'estudi que us presentem és la primera biografia publicada de Dencàs. Com a tal, parteix del seu naixement i el seu entorn familiar i social i vol entendre els perquè de la seva actuació i la seva filiació ideològica amb el nacionalisme radical, entès com aquell que s'enfronta a les estructures de l'estat per aconseguir-ne la ruptura. La mala premsa que ha tingut sempre Dencàs ha provocat la necessitat de buscar fonts no partidistes i allunyar-nos d'allò que expliquen les cròniques més conegudes. Calia un enfocament nou, partint del que ja teníem, lliure de prejudicis. Les conclusions pretenen oferir nous punts de vista del funcionament d'Esquerra Republicana

↑ Dencàs, a l'extrem dret de la imatge, durant la presa de possessió oficial de la Generalitat el 31 d'abril.

↑ Amb altres diputats catalans al Congrés.

de Catalunya durant els primers anys de la seva història, i més en concret de l'episodi del Sis d'Octubre de 1934.

Josep Dencàs es formà en una família i un entorn conservador, però l'arribada a la Universitat per estudiar Medicina el portà a conèixer una nova ideologia, que Macià consolidà amb la fundació d'Estat Català l'any 1922. Durant la dictadura de Primo de Rivera el doctor Dencàs començà a treballar en barris extrems del districte novè i ben aviat fundà la Clínica Sant Jordi (encara en funcionament), amb l'ajut econòmic del seu sogre, el també

doctor Josep Cararach i Maurí, prohoms andreuenc del catalanisme conservador. Durant aquells anys col·laborà en la clandestinitat amb Estat Català.

L'any 1931 començà a deixar les seves obligacions a la Clínica Sant Jordi i col·laborà en l'elaboració del redactat de l'Estatut de Núria i amb l'Ajuntament de Barcelona. Posteriorment fou diputat a Corts, al Parlament de Catalunya i conseller de Sanitat i Assistència Social i Governació en diferents governs. La seva carrera política, però, no es pot entendre si no sabem que, a més,

va ser el president de les Joventuts d'Esquerra Republicana-Estat Català (JEREC). Aquest càrrec li va reportar moltes acusacions, fora i dins del seu partit. Retrets que no van ser tinguts en compte quan va ser nomenat conseller de Governació.

El mateix Dencàs assegurava que quan l'havien nomenat conseller de Governació el president Companys li havia encarregat preparar la defensa de Catalunya. Podem donar crèdit a aquesta informació? Creure les paraules de Dencàs obre un ventall de possibilitats molt interessant, començant precisament per l'encàrrec: de qui s'havia de defensar Catalunya? El president i el conseller coincidien que era allò que amenaçava el país? Probablement Dencàs veia dos enemics: el nou govern espanyol i els sindicats, amb una força inacceptable per a un catalanista intransigent com ell. De nou, aquest plantejament ens fa formular una altra pregunta: no sabia Companys què passaria si posava al front de l'ordre públic l'home que havia estat acusat de feixisme?

Precisament, pel que fa al suposat filofeixisme de Dencàs, en l'estudi que us presentem defensem que Dencàs no era feixista, a més de negar la suposada rebuda que alguns van dir que li havia fet el govern italià quan fugí de Catalunya l'any 1936. De fet, tant després dels fets del Sis d'Octubre com en començar la Guerra Civil, Dencàs va ser empresonat, primer a França i després a Itàlia.

Com podeu veure l'estudi es planteja preguntes difícils de contestar però, tot i que és breu, com obliga la col·lecció «Episodis de la Història», el llibre és atrevit en els plantejaments i convida a la reflexió d'un període de la nostra his-

tòria que encara avui desperta sentiments contradictoris, com desperta passió o malfeança Josep Dencàs, que es va convertir en la bèstia negra d'un govern i un partit que, abans, l'havia enaltit pel seu fort esperit de sacrifici i de defensa de la Generalitat i la República.

Per què va ser nomenat conseller de Governació? Què va fer durant la seva etapa de conseller de Sanitat? Què l'unia amb els germans Badia? Va ser l'únic culpable de la desfeta del Sis d'Octubre? Cal replantejar-se i reformular el Sis d'Octubre i, per fer-ho, hem de començar per Josep Dencàs, la personalitat més controvertida d'aquells anys.

EL LLIBRE

Josep Dencàs i Puigdollers.

El nacionalisme radical a la Generalitat

Jordi Rabassa

Rafel Dalmau Editor

La col·lecció «Episodis de la Història», amb una llarga trajectòria de dècades al darrere, dedica un dels seus llibres a analitzar una figura encara avui controvertida, la de Josep Dencàs i Puigdollers. El que fou un dels màxims dirigents de les JEREC i conseller de la Generalitat republicana encara no havia rebut una aproximació que intentés, almenys, posar una mica de claror sobre tota la rumorologia que envoltava la seva figura.

ACAMPADA JOVE 2006

13 14 I 15 DE JULIOL SANT CELONI
emancipació és independència!

espai_independència

DISSABTE 15

PARADISE LOST BETAGARRI
GOSSOS SOZIEDAD ALKOHOLICA
COMPANYIA ELÈCTRICA DHARMA

DIVENDRES 14

LAX'N'BUSTO SKALARIK DR. CALYPSO
LA GOSSA SORDA ARAMATEIX

DIJOUS 13

BOIKOT DR RING-DING MESCLAT
GERTRUDIS OPRIMITS

[espai_cultura] WHISKY'NS PERE ESPINOSA FRENÈTICS MIQUEL ABRAS GÀTACA RAUXA THE COMPANYS
GRUP DE SANT CELONI [espai_libertat] SEGLE XIII SEMIFINALS SONA9 ATZUR LLUIS VICENT BANYULS

FIRA D'ENTITATS
CARPA FLAIX
CARPA GRESCA CATALANA
RESTAURANT
XERRADES I DEBATS
espai_cultura

50 000M² D'ACAMPADA
ACTIVITATS DE CULTURA POPULAR
BASTONERS CASTELLERS
ESPORTS
espai_socialisme

5000M² DE BOSC
ZONA DE PICNIC
OBERT DURANT EL DIA
espai_natura

ESCENARI DE GRUPS NOVELLS
ACTE POLÍTIC
CENTRAL PISCINA
CERCAVILA TEATRE
espai_libertat

ENTRADES: ABONAMENTS LIMITATS

Preus abonaments: anticipada: 50€ - Guàrdia: 55€ - Preus entrades de dia: Dijous: 20€ - Divendres: 25€ - Dissabte: 25€ - Abonament conjunt amb el Sempitèrni: 100€ - Recomanem venir al Camp Jove a Sabadell. Tèl: 93 201 70 00
PUNTS DE VENDA: Amposta: Local d'ERC Arbúcies: Museu la Gelabell Badalona: Discos Júcar Balaguer: Centre Bar Banyoles: Papereria Can Blanch Barcelona: ERC Gràcia Discos Castelló - carrer Tàrrer Discos Castelló - La Marquinesa - Sona Nacional JERC - To Canya Berga: Casal Moragues Blanes: Music World Calella: Libreria Fanstol Cardedeu: Cafè de la Plaça Castells d'Aro: Paper d'Aro - Castelló d'Empúries: Bar El Capri de troballa Cerdanyola: Bar Grau Claveria: Pub La Bombolla El Vendrell: Botiga Andorra i modelisme 1000-1 Figueras: Can Causa, Discos Quim Girona: UdG Bolaga Universitat: Local JERC - Partisanu Granollers: Libreria la girafa, Discos Roca i Pineda i Pineda: La Ribera: Oras Miesc: Le Garriga: El Poble Negre: La Seu d'Urgell: Pub Estabador Les Borges Blanques: Libreria Quisquerna Lleida: Tipó, Sony Gallery Manlleu: Mallot de la Margot Manresa: Sony 24 - Masaró: Discos Tak Molins: G. Pals: Estang Melques: Molineras: Pub L'Asa: Mollet: Libreria File Montbanc: Sala qui de qué Olesa: Fotos Sampietro Olot: Discobauxa, Libreria Sala Palamós: Discmusic Pallejà: Taberna Jam Oridó Perpinyà: Local d'ERC Prats de Lluçanès: El Barret Rius: Abell, C. Craxi: Ripoll: Bar Cabine Rubí: Ateneu Municipal, Libreria l'Onbra Sabadell: Local de JERC, Gong Discos Sant Bol: Libreria Isart Sant Celoni: Bar La Volta Sant Cugat: Discos Castelló, Músic Tobella Sant Feliu: To Canya Sant Feliu de Guíxols: Discos Sol negre - Sant Hilari: Bar El Líquid Santa Coloma Farners: EndicCAT Solsona: Bar Castell Tàrragona: La Llum 85 Tàrragona: Gong discos Terrassa: Local de JERC, Gong Discos Tona: El Punt Jove València: Libreria 3M, Partisanu local JERCPV | 1984 els Canals Jaume I del País Valencià Valls: Gong Discos Vic: Marulina Divina Vilafranca del Penedès: Baduixae Vilanova i la Geltrú: Discos Casa Andreu ILLES: Entrada gratuïta amb el viatge organitzat. Informació i reserves al 971 72 89 26, o al local d'illes JERC a Palma. i Euzkai Herria: Donosti: Via Forà

Organitzat:

Col·laboren: enderrock

3

www.acampadajove.cat www.jerc.cat

L'ENTITAT

El 20 de desembre de 2003 es va constituir a Barcelona la Plataforma pels Drets Lingüístics i Culturals dels Usuaris de la Llengua de Signes Catalana, LSC ara!. Com que pretenen avançar, legislativament, cap a un nivell de ple reconeixement de la LSC com a dret lingüístic i cultural irrenunciable, la Plataforma LSC, ara! ha presentat i defensat 55 esmenes a favor de la LSC.

Entre d'altres, n'ha presentat al Projecte de Llei 121/000073, que regula la llengua de signes a Catalunya, i també davant els diputats i les diputades dels partits polítics catalans i espanyols que formen part de la comissió al Congrés dels Diputats a Madrid, que està redactant el projecte de Llei pel qual es reconeix i es regula la llengua de signes espanyola a nivell estatal així com els mitjans de suport a la comunicació oral de les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues.

L'entitat va néixer amb l'objectiu d'avaluar l'evolució de l'ús de la LSC en tots els àmbits de la societat els últims deu anys, sobretot d'ençà de l'aprovació d'una proposició no de Llei sobre la promoció i difusió del coneixement de la llengua de signes el 30 de juny de 1994 al Parlament de Catalunya. Amb el mateix sentit, vetlla per l'estatus social de la LSC davant l'allau de productes audiovisuals en LSE (llengua de signes espanyola), que causa interferències lingüístiques en les produccions signades (gesticulades) dels usuaris i usuàries de la LSC.

La plataforma pretén, a més, sensibilitzar l'opinió pública i pel que fa a la comunitat sorda usuària d'aquesta llengua, mobilitzar-la en defensa de la normalització de la LSC i per l'educació bilingüe, perquè engrossir les files dels defensors i publicistes de la llengua és la contribució probablement més important que pot fer avui una persona sorda al seu futur i al dels seus.

↑ Membres de la plataforma es van trobar amb el president del Parlament, Ernest Benach, per explicar-li les seves necessitats legislatives per a la LSC.

ESTABLINT PONTS DE COMUNICACIÓ NO VERBAL

LSC, ara!

JOSEP MARIA SEGIMON

Josep Maria Segimon

«És una qüestió de drets bàsics tenir reconeguda la llengua de signes catalana»

□ FERRAN CIVIT I MARTÍ

Quina és la situació de la llengua de signes catalana (LSC)?

A tot l'Estat espanyol, bàsicament, es fa servir la llengua de signes espanyola (LSE). Fem servir la llengua de signes catalana (LSC) al Principat i a Menorca bàsicament, però també a la Franja, on comparteix espai amb l'espanyola. Al País Valencià hi ha l'espanyola, però sembla que hi ha voluntat de fer-ne una de pròpia. I a la Catalunya Nord fan servir la llengua de signes francesa (LSF). Ara, la LSC no té estatus legal reconegut. El 1994 el Parlament de Catalunya va aprovar la Proposició no de Llei per a la promoció i difusió del coneixement de la LSC però finalment va quedar en paper mullat... Per això, ara fa dos anys i mig vam crear una plataforma per aconseguir que la LSC tingui l'estatus que es mereix. Quan es preparava l'Estatut ens vam reunir amb la Pilar Dellunde d'Esquerra i altres ponents de la comissió del nou Estatut del Parlament per tal que es reconegués al nou text, però finalment es va encabar al capítol V de la proposta de reforma, que es refereix als principis rectoris, i aquest apartat no és adequat per a la LSC. Ara, a més, hi ha un projecte de Llei de reconeixement de la llengua de signes espanyola, a Madrid, que actualment no reconeix la llengua de signes catalana. Per això ens hem posat en contacte amb en Joan Tardà, perquè es respectin els nostres drets, no només els de les persones sordes, sinó també els dels oïdors i oïdores i de totes les persones usuàries potencials.

Quin és l'estat actual de la Llei que s'està negociant al Congrés?

Pretenem que la LSC quedi reconeguda en una llei d'àmbit estatal, tenir el mateix estatus que la llengua de signes espanyola. És una qüestió de drets bàsics tenir reconeguda la LSC. A més, ha de regular la situació dels intèrprets: les persones sordes tenen dret a tenir intèrprets en tots els àmbits socials en què és imprescindible la informació.

Quin és l'origen de la LSC?

Aquesta llengua neix a casa nostra quan es van crear les primeres escoles adequades fa dos-cents anys. En aquells moments hi havia dos pols oposats, un a Madrid i un altre a Barcelona. Cadascú va crear el seu propi model i per això ara hi ha dues llengües de signes. Ara a Catalunya hi ha 28 associacions, la més vella de les quals té noranta anys. Gràcies a aquesta vitalitat s'ha anat mantenint la LSC a través de les famílies. Molts pares i mares sords han tingut fills i filles oïdors que utilitzaven aquesta llengua entre ells. A Catalunya estem parlant d'unes 19.000 persones el 1994 i ara unes 25.000, però no totes són sordes. Hi ha unes 6.000 persones sordes usuàries de la LSC i la resta són oïdores. És la tercera llengua més important de Catalunya i supera l'aranès, però la Generalitat no li ha donat el reconeixement que es mereix.

Hi ha molta pressió de la llengua de signes espanyola?

A Madrid hi ha la Confederació Estatal de Persones Sordes i rep moltes subvencions —incloses

les de l'ONCE—; i aleshores elaboren els materials amb la LSE i ho remeten a tot l'Estat per igual, sense tenir en compte les diferències lingüístiques. Hi ha la necessitat de materials en la nostra llengua i sovint hem d'emprar el material de la LSE.

Com es troba la integració social i laboral de les persones amb problemes de comunicació?

Tot i la lectura labial, aquest tipus de comunicació no sempre funciona. Són molts els elements de pèrdua de comunicació, per això són sovint imprescindibles els intèrprets a les escoles o al principi de les relacions socials. També en falten en les relacions amb l'Administració. En tot Catalunya parlem de 35 intèrprets com a màxim. A Finlàndia, amb una població similar, hi ha uns 800 intèrprets... i tenen els serveis coberts de manera justa! Al Principat hi ha formades unes 400 persones intèrprets des del 2000... i s'està perdent aquesta gent ja formada.

PERFIL

Jorsep Maria Segimon i Valentí Barcelona, 1942

Cofundador i coordinador de la Plataforma LSC Ara! per a la defensa dels drets dels usuaris de la llengua de signes catalana.

Va fundar Artistes Sords Units (ASU) i l'Associació de Comunicació Visual i LSC. Entre el 1994 i el 1998 fou president de la Federació de Sords de Catalunya, durant la qual es va l'aprovació en el Parlament de la Proposició no de Llei sobre la LSC.